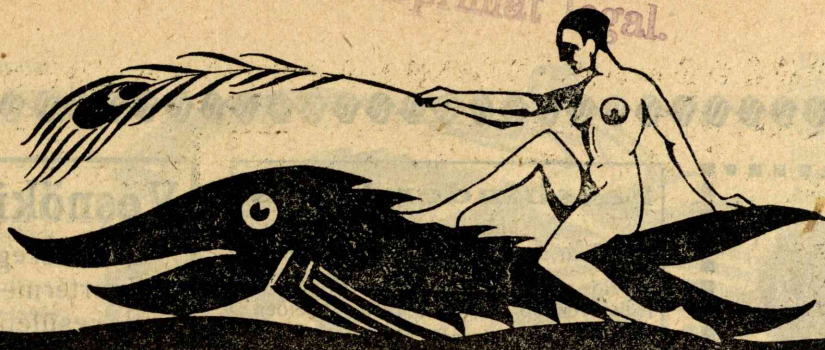
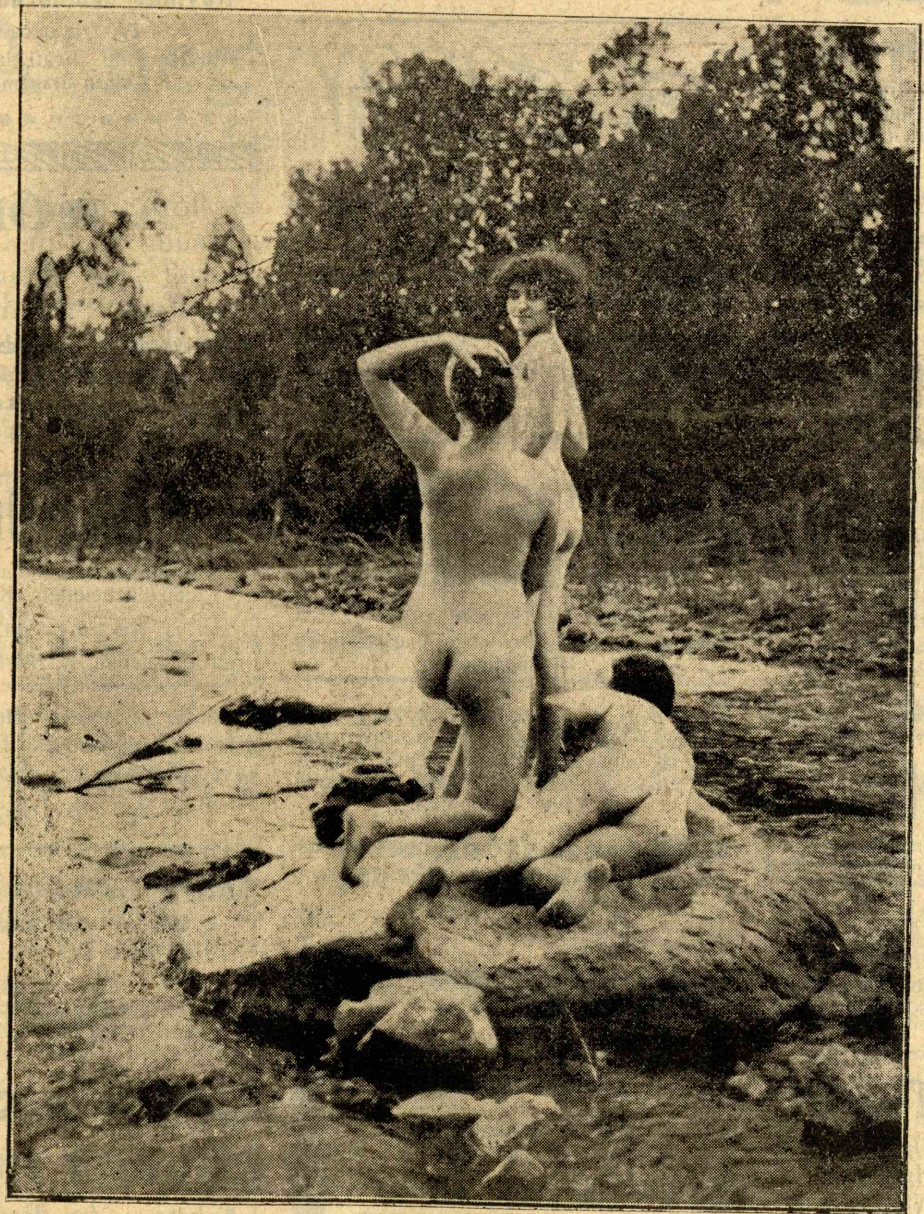

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Modern festkultura
 – Napiürdő a folyóban –

Buttyán Vilus lapunk részére Szováta fürdőn készült eredeti felvétele.

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr.

33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvér intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását.

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Temevár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

38

kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll fel-
sítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tá-
rban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett!

28-1

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sportérmek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Zománctáblák (27—36)
Rézajótábla

Legolcsóbban készülnek
Ékszerészeknek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piata Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérleg-utca 4 szám

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., Andrási ut 12.

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárváros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely módon a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően. Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

Kubitz Frigyes

kárpitos- és disztőműhelye
Gyárváros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, va-
lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Felvétel: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márka
Olaszországban " 40 lira

Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENIGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A negyvenéves asszony

— Eredeti kézirat. — Irta: Győry Endre

Az erkélyen csend volt és sötét, csak lenn, a messziségben támadt egy fényes csik: a látóhatár mögül előbukott a hold és a tó tükrén vibráló fények szaladtak végig, hosszú, széles csikba ölelkezve.

En hallgattam és a most támadt derengő félhomályban lopva megnéztem az órámat.

— Fél egy...

Unatkoztam és minden kis izmomban nyugtalan türelmetlenség remegett. Menni szerettem volna, véget vetni ennek a kínos semminek — de maradtam.

Mégis: talán ennyivel még tartozom ennek az asszonynak, hogy most, utóljára, ő küldjön el, ne én menjek.

Lopva ránéztem.

Ott feküdt mellettem egy kerti széken. Profilja kielesegett a minket körülvevő félhomályból, mert arca fehér volt, akár a márvány. Most, hogy néztem, most is csak azt állapíthatom meg, hogy gyönyörű asszony — lehetett. Igen, mert — ma különösen — nagyon látszott rajta, hogy

már negyven éves. Kisírt szemei megtörten révedeztek maga elé, halántéka, szemszögletei körül ráncokba futott a bőre... milyen csodás, hófehér, puha bőre lehetett fiatal korában...

Csak teste maradt a régi.

Igen, az ma is csodás, ma is gyönyörű volt.

S amint most észrevétlenül végigsiklott rajta tekintetem, eszembe jutott minden vele eltöltött csókos, lázas, harcós óra... azok az éjszakák... azok a hajnalok... mámorba szunnyadások és szerelemben ébredések...

A teste...

Szabályos lábak, gömbölyű térd... karcsu csipők, amikről az ember szinte látja, hogy tudnak szerelmesen, lihegve párjuk köré csavarodni... domboru, fejlett keblek, amik fölpihegnek idegesen, remegve, vonagolva a kéjtől, hogy durcásan, dacosan tapadjanak erős párukhoz... szemei még most is csillognak... de hogy csillognak... talán csak valamilyen bágyadt törés van bennük... egy kis árnyék...

a mult... az idő... a negyven év...

Oh, az a negyven év...

Ajkai megremegtek. Megszólalt. Halkan, keserűen.

— Ilyenek maguk férfiak mind... valami lázba, tűzbe hozza magukat... lelkesednek, őrvöngenek... egyszer azután vége... kialszik a láng, lelohad a tűz: nincs tovább. Megunnak, szabadulni akarnak...

Hallgattam. De mit is felelhettem volna rá. Ez most a legjobb. Hallgatni és hallgatni. Majd csak elmúlik és akkor vége, nincs tovább. Ezen még túl kell esni.

Tovább beszélt.

— De magát... magát mégis másnak képzeltem el... nem hittem, hogy maga is csak olyan, mint a többi... hogy maga is csak egyszerűen rámun... Tudja, talán azért is fáj jobban... talán azért fáj ennyire...

Ránéztem, ő rám.

Pár percig farkasszemet néztünk egymással, azután lesütötte szemeit és láttam, hogy a szék támlájára fektetett keze idegesen rángatózik.

Téved... — feleltem csöndesen, pedig hallgatni akartam, de valamilyen ostoba férfigőg, hiuság vagy egy kis büszkeség nem hagyott nyugodni.

— Téved... én nem untam meg magát...

Csodálkozva, kérdőleg emelte rám tekintetét.

— Legyek őszinte?

Némán igent bólintott.

— És lehetek őszinte?

Hallgatott, én folytattam.

— Nem untam meg magát... kiábrándultam magából... ne ne tiltakozzon, ez igazán nem mindegy.

Ismét órára pillantottam.

— Háromnegyed egy... késő van, már megyek... de ezt még elmond magának... nem akarom, hogy engem is éppen olyanak nézzen, mint a többi... nem, talán nem is hiuság, hanem csak igazság...

Amikor magát megismertem, csak úgy elsiklottam maga fölött, mint ahogy az szokás... és nem tudom mikor történt, hogy történt, de egyszer csak észrevettem Magát. Vig volt, nevetett és olyan fiatalon, olyan nagyon fiatalon viselkedett, mint egy diáklány... bájos volt, törékeny, eleven, mint egy fiatal lány: és hajában megpillantottam a csillogó ősz hajszálakat... csináltság, fiatal tűz áradt ki szeméből... és szögletükben megpillantottam egy pár diszkrét, szomorú ráncot... akkor talán nem tudtam, de ma tudom: ezért lettem szerelmes magába... ezek az ellentétek megfogtak, nem engedtek, bekötöttek, izgatni kezdtek... foglalkozni kezdtem Magával, vágni kezdtem Magára... tudja, a férfiak szerelme nagyon furcsa... a férfiak rendszerint nem a nőbe szerelmesek, sem lelkébe, sem testébe, hanem valami harmadikba, egy mozdulatba, egy nézésbe, egy ruhába, egy frizurába, valami lehetetlenbe szóval...

Én is.

Szerelmes lettem, rajongtam; lelkesedtem magáért. Szent lázban csókoltam ősz haját és közben megrészegített lelke, szelleme, kedve, vágya, fiatalága. Láttam, amint szemei megtört fényét uj és uj erőre lobbantja ölelő karjaim között a vágya és a sok uj és uj éjszaka mind első, mind nászéjszaka volt...

És Maga...?

Észrevette, hogy rajongok Magáért, észrevette, hogy leköt, hogy észrevettem — és ezzel együtt

észrevette ősz hajszálait is, a ráncait is, mind a negyven évét. Észrevette és fölébredt Magában az örök nő: tetszeni minél jobban, fiatalnak lenni minél inkább. Lehet, félt, hogy én is észreveszem azokat, hiszen nem tudhatta... mind egy...

És...?

A ráncok lassan elsimultak, arcborén az ősz szálak eltűntek hajából, arca lassan-lassan kipirult...

Észrevettem: krémeket használ, rájöttem: festi a haját, láttam: ki van festve az arca.

És ebben a pillanatban végtelenül, halálosan, csalódottan kiábrándultam Magából. Az a varázs, az a kontraszt, amely megbolygatta nyugtalan, valamilyen különös, szerelemre vágó lelkemet: egyszerre megtört, széthullt, neveltségessé vált: ott állt előttem, mint egy fölöltözött, kicifrázott üresség, semmiség...

Ne haragudjon... és ne könnyezzen... ennek úgy látszik, így kellett lennie... talán, mert mégis csak... aki nem fiatal, az nem fiatal és aki fiatal, az fiatal...

Elhallgattam. Ő hirtelen fölvetette a fejét. Dacosan, büszkén és önérzetesen. Ajkait összeszorította, könnyei mintha hirtelen elapadtak volna. Kiegyenesedett, csodás termete megnyúlt. lányosan megkarcsusodott.

— Hogy a maga véleménye mi, az igazán nem fontos... én fiatalnak érzem magam... és fiatal vagyok...

Lehajtottam a fejem.

— Lehet... akkor talán én vagyok öreg... mert gyűlölöm a festéket... mert azt tartom, a festék az öregség első jele... akkor is, ha egy tizenhatéves lány keni magára, akkor is, ha egy negyvenéves asszony...

Nem felelt. Lassan fölálltam. Némán és röviden, kezét csókoltam neki, az ő ajkairól is mintha elrebbent volna valamilyen halk bucsuzó-féle.

Lassan mentem lefelé a lépcsőkön. Lábam alatt halkan, fátyolosan csikorgott a kerti út kavicsa. A kanyarodónál, ahol az út belevész a fák közé, megálltam és megegyszer visszaneéztem.

Ő még mindig ott ült, lehuny szemekkel, profilja éles konturokban rajzolódott elő a sötét háttérből és olyan mozdulatlanul csillogott, akár egy szobor, gyönyörű istennő-szobor.

Ott álltam és különös érzés lepett meg. Nem tudom, mit szerettem volna, de valamit szerettem volna, valamit kívántam, olyan elégedetlennek éreztem magam.

Lassan tovább indultam és nagy, nagy sajnálkozás lepett meg:

— Miért is negyven éves, miért is van negyven év... miért nincs az asszonyoknál csak tizenhat és huszonöt év csak szerelem és csak fiatalság.

Hirtelen fölkaptam a fejem és bolondul, vad csikó-módra vágtam neki az utnak.

— Milyen jó, hogy fiatal vagyok... fiatal vagyok... és hogy még vannak fiatalok...

A mai divat

Barátomat meghívták egy ünnepi vacsorára, melyet a házigazda harmincadik születésnapja alkalmából adott. Nagyon előkelő társaság gyűlt össze, közöttük néhány bájos hölgy is.

Másnap találkoztam barátommal és megkérdeztem:

— Milyen volt a vacsora tegnap este?

— Fényes.

— Milyen volt a társaság?

— Előkelő.

— Sokan voltak?

— Vagy harmincan.

— Szép, elegáns hölgyek? Nagyszerű toillettek, mi?

— Erre nem tudok felelni, mert a toillettek mind az asztal alatt voltak, fent nem lehetett azokból látni semmit. Tudod, ez a mai divat...

ELADÓ

egy Schmidt Premier, régebbi típusu, használt, de kifogástalan állapotban lévő, masszív, erős szerkezetű

I R Ó G É P

Cim a kiadóhivatalban.

A KOLOSTOR TITKA

— Lapunk részére írta: Bardstädter Károly —

Váraljai Cilike már várta a kis hegyiállomás perronján barátnőjét, Erikát, aki náluk fogja tölteni a vakációját. Amikor Erika leugrott a vonatról, a két barátnő egymás nyakába borult. Azután beültek a rájuk várakozó hintóba, amely nekiindult a félóránnyira fekvő Aknabánya felé. Cilike kényelmesen hátradúlt az ülésre, úgy, hogy combjairól felcsuszott a szoknya egészen a bugyi kezdetéig.

— Szóval beteg voltál? Na, és megvizsgált a doktor bácsi? — kérdezte Erikától.

— Még pedig alaposan! Egészen meztelenre kellett levetköznöm előtte. Természetesen úgy tettem, mintha szégyeltem volna magam, de a valóságban örültem, hogy ruhámat leveheltem előtte.

— Apropos, úgy hallom, hogy jövőre havonta kétszer fog minket megvizsgálni az iskolaorvos. Sejtöd, az egész osztálynak leeresztett bugyival, megmeztelenített alsótesttel kell állnia az eléggé fiatal orvos előtt.

— Ujjé, az stramm lesz! Nos, és ha valamelyikünk nem akar levetközni?

— Majd lesz két markos szolgál, aki kényszerít erre!

— Pfu! Szinte látom, amint szét kell raknunk a lábunkat, hogy az orvos megnézze, nincs-e nemi bajunk?

— A papám azt mondta: disznóság! A lányok azt vélik: élvezet!

— Tudod, legalább elvesztjük a félénkséget, hozzászokunk ahhoz, hogy férfi jelenlétében meztelenek legyünk. Hiszen csakis azért megyünk az iskolába, hogy tanuljunk!

Hirtelen félbeszakította magát Erika.

— Milyen szép itt minden — kiáltott és felemelkedett a régi módi, kényelmes, négyülékes hintóban. Csilllogó szemekkel nézett maga körül és mélyen tüdejére szivta az illatos, fűszeres erdei levegőt. A szellő fellebbentette szoknyáját és fehér, kemény combja elő-elővillant a harisnyakötő felett. A szél belemarkolt barna hajfürtjeibe.

— Pompás itt minden, — ujjongta, — végre megszabadultam a város fojtó, egészségtelen levegőjétől!

A kocsis hanyagul trónolt ülésén és ravaszosan mosolygott a bajusza

alatt. A lányok minden egyes szavát jól hallotta.

Erika még egyszer körülnézett. Magas hegyek, sűrű, sötét erdők. A kocsi behajolt egy hegyi útra. Jobbra balra magas fenyők állottak. Mély csend uralkodott. Erika teste belefeszült a hízog párnák közé. Egy fiu sem szoríthatta volna körül jobban a derekát.

— Nézd csak, mi a neve annak a régi romnak ott?

— Az egy elátkozott dominikánus kolostor, amelyről különös mende-mondák keringenek. Állítólag egy fehér ruhás dominikánus bolyong a kolostorudvar fehér nárciszai között. A monda azt beszéli, hogy egy fiatal parasztleány bűnös vágyat ébresztett benne és a barát birtokába akarta. A gyónószerk homályában megtámadta és letépte minden ruháját. Amidőn már majdnem birtokába vette, abban a pillanatban a lány egy virágzó, fehér nárcisszá változott. A fehér dominikánus híven őrizte ezt a virágot, hogy senki le ne törje és így történt, hogy még most is százával virágzanak a fehér nárciszok a szétomlott falak között.

Cilike elhallgatott. Erika csilllogó, ábrándos tekintettel hallgatta a mondat.

— És senki sem meri a virágok egyikét letörni?

— Nem! Mindenki kerüli a kolostort és mindenki fél a fehér dominikánustól, aki megbüntetné azt, ki megkísérelné a ritka virágok leszakítását.

— De miben rejlik ez a büntetés? Már végre lett hajtvá valakin?

— Az hirlik, hogy mindenki, aki az elátkozott kolostor nárciszaiból letépné egyet és meglátná a fehér dominikánus, az aznap éjjel meghalna.

Erika hangosan felnevetett.

— Eh, mind mese ez és egy modern leánynak nem lehet beadni az ilyen maszlagot. Mindenesetre fel fogom keresni ezt az érdekes, ódon romot és ha ezek a nárciszok szépségben tényleg olyan páratlanul egyedülállóak, letépném őket utolsó szálig és csokrot kötök belőlük.

A kocsis ijedten fordult meg a bakon és úgy suttozta:

— Az istenért, kisasszonyka, ezt ne tegye meg!

Erika előre hajolt és csodálkozva nézett rája.

— De hát miért ne tenném meg? Ez mind dajkamese csak, amit a kolostorról és fehér nárciszairól mesélgetnek és én, mint modern lány, nem félek.

— Majd meg fogja még tanulni! A kolostorral nincs rendjén a dolog, ezt minden gyerek tudja. És utóbbi időben egészen tisztán látni éjjeltájban egy derengő fényt. Az hirlik, hogy a fehér dominikánus nem lel békét, mert egy évvel ennek előtte egy utazó megháborgatta a nyugalmat. Az idegen sem akart hitelt adni a mondanak, letépett a virágokból és behatolt az öreg keresztfolysókba. Ott több mint valószínű, hogy találkozott a fehér dominikánussal, mert teljesen zavart accal tért vissza, lázas lett és még aznap éjjel meghalt.

Erika növekvő figyelemmel hallgatta a kocsis beszédjét. Az utolsó szavaknál összeborzongott és azt sugogta:

Különös...

Eközben megérkeztek...

Éjjel egy szobában aludt a két lány. Cilike megkérdezte:

— Átjöhetek az ágyadba?

— Jöjj, majd csevegünk!

Cilike hozzábújt Erikához és a paplan alatt összeszűrődött testük melege. Kellemes érzés futott át rajtuk s feszítenül tapogatták le egymás bájait. Erika megszorította Cilike combját.

— Ölelj át és csinálj úgy, mintha fiu volnál! Harisnyakötőmre esküszöm, hogy mindent hagyok magammal tenni.

Cilike átölelte csinos partnere testét és vérpiros ajkába mart.

— Erősebben! — szólt Erika vissza a fojtott lélekzettel, — mintha... mintha a... fehér dominikánus volnál!

Mindketten reszkettek a kéjtől.

— Megsimogathatsz mindenütt! Várj, majd leoldom a bugyimat, — lihegte buján Erika, sóhajtvá hátra hanyatlott a fehér párnák közé és oldalán kigombolta a bugyit. Rózsaszínű husa előbugyant. Lihegve marakodtak, benyálazták egymást.

— Rosszak vagyunk, rosszak s amit teszünk, az mégis olyan jó, hogy rossz sem lehet, — szólt Cilike, amikor kissé kipihenték magukat.

— Tehát természetesen jó, s így nem hiba! — jegyezte meg Erika.

— Tudod, nincs borzasztóbb valami, mint az erkölcsös ember, aki folytonosan arról prédikál, mit tegyünk, mit nem szabad, pedig ő is csak olyan, mint édes mindnyájan.

— No persze! — nevetett Erika, azután odabujt Cilikéhez — ugye — jó így? — és ide oda forgatta magát.

— Igen... igen! — lihegte a felizgatott Cilike...

— Nézz... az ablakra... jóságos ég!

Cilike az ablaktáblára nézett és jeges kéz markolta meg szívét. A koromsötétben csontigfázó, bánatos pihegés hallatszott és az ablaktáblán borzasztó arccal nézett be a fehér dominikánus. Két vérvörös lángszalag ugrott ki szemüregéből és megvilágította a lányok meztelen, rózsás testét...

Reggelre álomnak vélték az egészet.

Jó reggelt, Erika kisasszony! Hová sétál már ilyen korán reggel?

Erika gyorsan a beszélő felé fordult és arcára könnyed pir szökött, amidőn Váraljai Jenő magas, szálal alakjával találta magát szemben. Jenő Cilikének bátyja volt, aki ma éjjel érkezett haza az egyetemről. Erika mosolyogva kezét nyújtotta neki és azt válaszolta:

— A dominikánus kolostorba akarok menni!

— Tényleg meg akarja kísértetni? És egyedül? Jobb lenne, ha várna pár napig, Erika kisasszony. Ma beszélnem kell apámmal és nem kísérhetem el.

Erika gondtalanul felnevetett:

— De hát nem félek a mesétől, amiben csak a buta nép hisz. Vagy a fenyegető szerzetestől fél, Váraljai ur?

— Nem, Erika kisasszony, ez a kísérteties jelenség nem ijeszt meg cseppet sem. De ott fent állandóan mindenféle naplopó népség kószál és nem szeretném önt védtelenül erre az utra engedni.

— De Váraljai ur, — kérdezte Erika naívan — világos nappal vajon ki bántana meg egy ilyen védtelen, egyszerű kislányt? És higgye el, a városban sokkal több veszély környez minket, mint ebben a friss hegyi levegőben. Az iskolában veszedelem a tornatanár, no meg a többi tanár, végül az iskolaorvos. Az uccán meg mindenféle gigerli vágtat a nyomunkban és illetlen megjegyzéseket tesz!

Jenő akaratlanul is Erika finom keskeny keze után nyúlt, amelyet gyengéden megszorított, aki azt viszonozta:

— Ön nem ismeri a hegyek veszedelmeit, nem sejtí, hogy milyen könnyen lehet eltévedni épp ennek a dominikánus kolostornak közelében. Ezért aggódom önért és meg merem kísérteni, hogy megkérjem, ne menjen egyedül oda fel!

Erika egészen zavart lett a meleg, szivélyes szavak és kérő tekintetek alatt és miután nem találta meg a helyes választ, gyorsan kitépte kezét a fiuéból és indulni készült.

— Ne aggódjon, ebédre már újra viszontláthat!

— Majd aztán mesélje el, hogy megjelent-e önnek a fehér dominikánus és hozzon egy csokor nárciszt magával.

Erika még egyszer intett neki és már ment is. Vágyó tekintettel nézte a fiu a finom, karcsu leánytestet és halk sóhaj hagyta el ajkát. Minő szívesen vándorolt volna oldalán.

Erika gondolatai is vissza-visszatértek Váraljai Jenőhöz. Milyen erős! Nagy és szélesvállu, erős karú! És hogy aggodik érte! Boldog mosoly játszadozott Erika ajkai körül.

Elhatározta, hogy egy stramm virágokrétával tér vissza. Felfelé haladt, átimbolygott a mosolygó réten. Őrült az erdő csendjének, mely a keskeny ösvény két oldalán szorongott. Egyszerre csak ott állt az öreg klastrom előtt, mely egy magaslaton pihent, óriási cser- és fenyőfáktól körülvéve. Egészen meglepődött a pompás, festői képtől és őrült az öreg rom szépségének, amely minden kopottsága dacára is hirdette még egykori fényét. Magas falak, nagy, széles ablakokkal és egy szűk, hosszukás kápolna. Kapujának két oszlopán sötét, suýos lámpások.

Mindenütt cserje és gaz nőtt, a kövek mohával voltak fedve. Imitt-amott köhalmazok hevertek, mély csend uralkodott, semmi hang sem hallatszott. Erika óvatosan, mintha nem akarta volna a szent nyugalmat megzavarni, belépett az udvarra. Magnetikusan vonzotta az öreg kolostor rom. Szíve gyorsabban dobogott. Az udvaron egy szökőkút pihent, de mendencéjében nem volt víz...

Ijedten összerezsent, amidőn egy eldugott zugban, amely az éles nap sugarak ellen lombsátor által volt védve, felfedezte a mondaövezte fehér nárciszokat.

A nyár közepén százával voltak ezek a virágok! És milyen sűrűn álltak egymás mellett. Onnan volt ez, mert senki sem mert belőlük letépni és ezért szaporodtak el az év-

tizedek ölén? Vagy mégis akadt valaki, aki ezen ritka virágokat őrzi? Mesésen szép volt a pompájuk! Mintha az egész egy nagy, fehér hómező lett volna! És az ezer virágkehely mámorító illatárja! Milyen kábitóan hatott.

Egy kis ideig megállott Erika. Aztán lerázta magáról a varázst és a köveken, melyek megakadályozni akarták a behatolást, átlépett. Szoknyája felcsuszott a térdén, hogy kilátszott a rózsaszínű hus. Erikanak tetszetek a romnak finom góthikus vonalai, amelyek még imitt-amott felismerhetők voltak, átmászott a magas ablakívek egyikén és hirtelen benne állott az óriási nagy nárciszágyban.

Mintha egy benső hang intette volna, hogy hagyjon fel szándékával. Nagy barna szemei félénken körülnéztek. Minden csendes maradt! Senki nem volt látható. Talán mégis félt a mondatól, amelyet a falu összes lakói titkolódzva sugtak egymásnak?

Nem! Ő, a városi gyermek nem hitt kísértetekben. És hogy a falubelieknek, az öreg kocsisnak, nő meg Váraljai Jenőnek bebizonyítsa, hogy mennyire bátor, rövid elhatározással lehajolt a virágokhoz. Kis ülepén megfeszül a szövet, a szoknya alatt teljesen meglátszott fehér batiszt csügyija és két rózsás lábacska egy egész félig, ahol a combok egymásba h jlanak, ahol a lányok édes kincsüket hordják. És egymásután szedegélte a virágok számtalanját.

Hirtelen felszökött és szemei azon irányba tekintettek, ahonnan finom fülei lépések közeledését hallották. Gyorsan, szemérmesen a bugyira simitotta szoknyáját, ijedten kebléhez szorította a nárcisz csokrot és a keresztfolyosóra meredt, melynek oszlopai mögött lassan közeledett a fehér dominikánus.

Erikanak úgy tűnt fel, mintha a szerzetes is megijedne és gyorsabban közeledne a lány felé, fenyegető, magasra tartott karral. Hosszu, fehér csuhája iszonyuan lobogott. Buja tekintettel nézte a lányt.

Erika mintegy bémultan állott helyén, csak a virágokat tartotta még görcsösen keblén. Halotthalvány ajkai vonaglottak a kegyetlen félelemben. De a kísérteties alak nem tűnt el, hanem begörbített ujjakkal praédaéhesen közeledett, hogy letéperje a lányt a fübe és letépje fehér tagjairól a ruhát.

Harsány sikollyal menekülésre adta magát Erika és belevágtatott az

őreg falak közé. Kergelve rohant a végtelen hosszú folyosókon át, magas köveken kapaszkodott fel, amelyek eltorlódással fenyegették az utat és azután újra meg újra megállt és halgatódzott. De újra szöknie kellett. Mindig feltűnt a fehér dominikánus alakja, aki fenyegető ökölrel, buja tekintettel hajszolta.

Erika örvongve rohant, újabb és újabb folyosókon futott át és kétségbeesetten kereste a kijáratot.

Végre megint a nárcisz ágyhoz ért.

Itt jött be.

És innen kell, hogy kivezessen az ut ebből a borzalmas kolostorból. Szemei kutatva siklottak körül, melyek a félelemtől mind nagyobbak lettek.

Megint hallotta üldözőjének lépteit. Kis keble hullámozott, combja remegtek. Gondolkodás nélkül rohant előre, be a keresztfolyosóra. Lépcsők jöttek, melyeken lesietett, csakhogy többé ne lássa a borzalmas fehér dominikánust.

Egy hosszú, sötét folyosó következett, amelynek végén egy kis vörös ámpolna égett.

Fáradtan rohant Erika.

— Lélekzete már csak lihegés volt a gyors futástól és a félelmes hajszától, nedves légvonal borzongatta meg. Félénken halgatódzott, hogy még követi-e a szerzetes. Szegény állatiasan remegő kis testét hozzapréselte a kegyetlen, hideg, nedves falhoz, mert lábacskaí már nem bírta tovább. Hirtelen úgy tűnt neki, mintha lármás zajt hallana. Jön a megmentés.

Alig mert lélegzeni! Hol van?

És már újra látta a fehér dominikánust a szegényes, vörös lámpás fényben. Valahol dörögve csapódott be egy vaskapu.

A kísérteties szerzetes nekiugrott a lánynak. Erika ijedten, kérielve feléje tárta két szegény kis karját, úgy hogy az illatos nárciszok a nedves, dohos földre hullottak.

*

Amidőn Erika még estére se tért vissza, Jenő három markos szolgával a keresésére indult. A három legény égő fáklyát hordozott a kezében. Kisértetiesen égett fényükben a meszesi rét. Végre elérték a romot. Minden suttogás sokszorosán visszhangzott. Lassan és óvatosan hatoltak a folyosókba és minden sarkot megvilágítottak. A férfiak ijedten szorultak összebb, mert az öreg kolostor-

rom a vonagló fényben kísértetiesen és borzalmasan hatott.

— Erika... rika... kaaaa!

Semmi válasz. Csak itt-ott száldosott fel egy bagoly, a fáklyák éles fényétől űzve. Jenő felment a lépcsőkön. Senki sem akarta követni.

A bátor fiú kikapta az egyik szolgálka kezéből a fáklyát és egyedül ment a földalatti birodalomba. Ijedten kiáltotta Erika nevét, de csak a viszhang felelt. A fáklya fénye borzalmasan lobogott a falakon. Ugy tűnt fel, mintha kísértetek táncoltak volna a fáklyafényben. Különös fényreflekszek.

Hirtelen feltűnt a fehér dominikánus alakja. Ezt még Jenő sem bírta ki. Hajszolva keresett menekülést.

*

— Halló Josmé, mi jót hoztál? Ugy vélem valami élő tárgyat?

Ezen szavakkal köszönté egy vad, torzonborz alak a belépő szerzetest, aki karján cipelte az élettelen Erikát. A másik kíváncsian lépett közelebb és éhesen nézte a kecses leánytestet.

— A szentségit mindennek! Hisz ez valami egészen finom! Hogy jön ez a fény sötétségünkbe? Ma nincs születésnapom, de egy ilyen ajándékot mindennap elfogadok.

A durva nevetésükre a melléktéremből még két férfi lépett be. Nagyon örültek a látványnak.

Erika magához tért és kinyitotta nagy sötét szemeit, de összeborzadva megint lehunyta őket, amidőn négy éhes szempár kegyetlen csilogsát látta. A szerzetes mérgelődve félretolta a másik hármát és rekedt hangon mondta:

— Adjatok inkább erős köteleket ide!

Mielőtt Erika védekezhetett volna, kezecskéit durva kötéllel hátra kötötték és lábait is megkötötték. Szájába meg pecket raktak. A szegény lány egyetlen tagját sem mozdíthatta meg. Tehetetlen, esdő tekintettel nézett a négy férfire, akiknek egyike gunyosan megszólalt:

— Nos galambocskám, majd megtanítalak nárciszt tépni.

Kíváncsi kézzel tapogatta meg Erikát, majd a szoknyája alá nyúlt és kitapogatta a bugyit.

— Ni, hogy fél! Ni, hogy remeg a combja! Igen, igen, leszedem rólad a ruhát, minek az rajtad?

— Hé, én sem vagyok kutya, ipse!

— mordult a második. — Ez a mardár az enyém.

— Az enyém lesz a kicsike. Nem a tied, hiába szivod a fogadat, tatám!

Ezzel kövér, husos, piszkos kezével Erika alá nyúlt és felmelte a barna fejcskáját, hogy a vörös lámpa fénye mellett megnézhesse.

Erika félénken nyöszörgött.

— Hé, azt hiszed, hogy a keze-men mérge van, városi fruska? Az enyém lesz és a többieké! Aztán megölünk!

Erika teste fájdalmasan összevonaglott, finom tagjain lemondó közöny ömlött át és a szájában levő ék miatt közel volt a megfulladáshoz. Az egyik férfi ezt észrevette és intett jósménak.

— Vedd ki a pecket, mert még megful és elesünk a finom pecsenyétől.

— Ne törődj vele, én szereztam és ha megfullad, az én károm.

— Nem úgy van hé. Miként a zsákmány, ez is közös. Aztán meg sorsot kéne huzni. Akinek a neve előbb jön ki azé a lány először és csak azután a többiek.

— Nem igaz. Ez nem csempészárú. Ez az én privát portékám és én élvezem először. Csak barátságból teszem meg, ha nektek is átadom egy-egy éjszakára.

A három társ erre felugrott.

— Megszeged a törvényünket! Nem így egyeztünk meg egymással. Minden zsákmány közös és azért, mert te vagy a vezér, a fehér dominikánus, azért te nekéd nem lehet különös a helyzeted.

— De igen!

De nem! — harsogtak feléje a társak

— Ha nem, akkor megfogom és viszem magammal oda, ahová piszkos pofátok nem ér. Azzal felkapta a félájult Erikát mint egy pelyhet és szempillantás alatt eltűnt vele egy szemben lévő titkos ajtón, melynek hatalmas csapóajtója dübörögve zuhant alá. A három társ kinn rekedt és a fehér dominikánus letette a drága terhét a földre, amelyet egy csomó lószerszám és lószőrpokróc borított. Ezekután Megszabadította a lányt a kötelektől, szájából kivette a pecket.

— Így ni kis babám. Most nem kell félnem, hogy ezek az éhenkórászok elkapnak előlem.

A lány kinyitotta szemeit és körülnézett. Tagjait megrázta, felegyenesedett és lassan-lassan felállt. A

fehér dominikánus odalépett hozzá és felemelte kis szoknyáját. A lány ellenkezni próbált, de nem birt. A férfi már a bugyit is legombolta és két kezével átkarolva, magához szorította Erika meztelen, fehér kis üllepét, mikor a következő pillanatban az egyik lószőrpokróc megmozdult, a fehér dominikánus elveszti egyensúlyát és amekkora volt, végigterült a földön. De ez csak egy pillanattig tartott, mert a következő percben valaki kiugrik a pokról alól és azt ráborítja a fehér dominikánusra. Egy-két perc és az erős férfi úgy körül volt a pokrócokkal csavarva, hogy moccani sem birt. Megkötözte, száját betömte és a lánynak ugrott, ki megdermedve lapult meg a sarokban.

— Édes Erika, nem kell félni, itt vagyok, — s azzal se szó, se be-

széd össze-vissza csókolja a megrémült fiatal lányt.

— Jenő! Jenő! Édes Jenő, hát maga itt van? Ha egy percet késik, már késő lett volna... Ez az ember meg akart erőszakolni.

— Nekem így is jó lett volna maga, mert szeretem édes Erika!

— De amikor én tisztán, szűzen akartam a maga karjaiba feküdni...

*

A kiszabadulás könnyű volt, mert a kis kéményen át Jenő két szolgálja felhuzta őket. A csempész társaságát a hatóság lefűlelte és ezzel megszünt a fehér dominikánus legendája... Egy évre rá Erika Jenő felesége lett és ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak...

Brandstädter Károly erotikus elbeszélései:

Akik nem csókolhatnak.

— Eredeti kézirat —

I.

Mártának, ennek a rendkívül sápadt, csodaszép kis lánynak szokatlanul intelligens homloka mögött hatalmas, szárnyaló fantázia dolgozott. A zárdai élet magányos csendjében ez a fantázia a mesebeli táltos szerepét játszotta, mely kis urnőjét hipp! hopp! odaröpítette, ahová akarta. Rendszerint akkor jött el a táltos érte, amikor este, lefekvés után a szűkreszabott, kemény intézeti ágyban a takarót apró kebleire huzta, a kiellenlő nagy hálóteremben enyhe derengést támasztott egy mécses fénye, a falon óriási árnyékok imbolyogtak, az apró ágyak párnáin szőke, fekete, meg barna leányfejcskék szunditottak. Márta sokáig nem aludt el; nyitott szemmel nézte a levegőt. A vér az arcába lángolt, testét különös, kéjes érzés feszítette, egy meztelen leánytest, amely szeretne már egy ölelés élményében kifakadni. Márta a kéjt súlyosan magában hordta, bő meleg forrásokban buzogott az ereiben s gyakran megáradt úgy, hogy csaknem kiserkent a bőrén, a porusain. Szájának kemény íve csókra epedt...

Forrón hevert a paplan alatt furcsa kis leányalakja. Sötét, *tág szemében az önkívüliség eksztázis könnyeivel. Tikkadt bőrtől szájjal aszsonnyá bomlottan, kívánczúan, adakozóan hevert ezekben az önfeléd órákban. És csodálatos, érdekes élményei voltak estéről-estére. Zöld gyepágyak, nyírott sövények között sétált egy nagyszerű, szélesvállu, hatalmas herceg oldalán, aki érzéki szerelemmel fonta karját a kis medencéje köré és megsimogatta bárszonyos leányhusát.

Vagy merészen dekoltált, szép, buja asszonyok között maga is testhez álló selyemben, briliáns diadémmal a fején, ült egy villanyfényes teremben. Egy nagy, híres sápadtarcu fiatal költő nyakát tartotta átölelve és belecsókolta a kemény férfiszájba. És eközben az ezeregyéjszaka csodái elevenedtek meg előttük, óriási teremű, meztelen szerecsen szolgál zöld fűgével, szőlővel, gránátalmával megrakott kosarakat emeltek izmos karjaikkal, fehértestű, csinos kéjiuk gyöngyöző, pezsgővel teli po-

H É D I

Eredeti kézirat. — Irta: Jób Márton.

Odaszoritottam a leány testéhez forró homlokomat és csókjaimmal fürösztöttem sima bőrét. Két karommal öleltem át a csipőjét és kéjesen sugtam a fülébe:

— Hédi!... Hédi!... Csupa arany vagy, kis angyalkám... És éjszaka van... és olyan sok itt benned a vágy, igen sok... És nincs beteljesülés és nincs benned még az aszszony, csak az érintetlen szűz.

Elstírtam vágyamat egy fiatal szűznek, mely ki volt szolgáltatva vágyó testemnek. És sem a sok meztelensége, amely a testemet égette, sem a drága ajkak, melyek vállamon diszelegnek, sem az a hercegi pásztoróra nem volt nekem elég. Elvesztik értéküket, ha Hédi nem lesz teljesen az enyém. Odaadom mindenemet, ha Hédi megadja mindenét, mert annak bírása erősebbé tett volna, mint minden vagyon. Sokkal nagyobbat jelentett nekem Hédi ártatlanságának leigázása, Hédi szüzessége, ez a megbecsülhetetlen aranyhártya, amelyre vérrel írnam fel a nevemet, mintha fáklós futárok nyargaltak volna felettem.

Vállaimon elcsattant Hédi csókja és erős, égető fájdalmat éreztem. Ágyra rogytam a kéjtől, arccal a párnába. Tapogatództam Hédi combjai után. A teste most még fehérebb volt, mint azelőtt és valami borzasztó pikantéria szötte át. Csókolni keztem, ahogy csak tudtam, forróság

jött ki a szájamon, megijedtem a saját lélegzetemtől. Az után félig ájultan buktam rá...

Igyekeztem legyőzni, átöleltem fiatal ülephalmait. Nedves ajkait a mellemre tettem. Feleltem az ágyról: — Légy az enyém!

Sokáig viaskodtunk, ő némán, teljesen kimerülve, én lihegve, hörögve. Még sohasem gázolt szám annyi husban, szemem még sohasem látott annyi meztelenséget, annyi kéjes, zűrzavaros vonalat. Mindenütt szűzfehér idomokat láttam és semmi, de semmi mást. Ledőlünk, mint két élettelen test és Hédi már nem bírta tovább. Az enyém lett.

"COVRY"

Timișoara, Il., Háromkir.-u. 7.

mérték után készít férfifehéreneműt garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal. 38.

3 nap alatt eltüntető: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

harakat kínáltak körül és Márta megmarkolta a kemény fiucombokat és élvezte a kéjes lihegésüket, amint testüket ingerlő kis hasára reszítették. A terem közepén égő virágokkal teleszótt óriási perzsa szőnyegeken pedig lengeruhájú, szép lányok táncoltak eszeveszett öröngéssel. A lenge, átlátszó gazé felhasadi combjaikon, felvillantatta kemény alsótestüket, keblük kíváncsan előszökött. Ilyenkor Márta arcát perzselő forróság égette, mintha csakugyan látná mindazt, amit elképzelt és sóhajtó vágyakozással ölelte testéhez az intézeti ágy durvaszövésű párnáját. Friss, fiatal aktja magára hagyottan hevert a szűk ágyon és lázongását csillapítani és szomját oltani nem jött neki...

A többiek aludtak. A mellette lévő ágyban aludt a kis Nelli, aki minden este éjszakai kontyba rakta sűrű, szőke haját, megcsókolta legjobb barát-nőjét, a barna Mártát, elmondta az esti imát, azután fainak fordult és a tiszta lelkiismeretű ifjúság gyermekes gondtalanságával nyomban elaludt.

A barnahaju, pikánsan szép Márta végignézte mindezt, majd maga is levetkezett, eloltotta az éjjeli asztalkáján lobogó gyertyát, behuntya sötét szemeit és ő is aludni akart.

De amint a fentiekből kitűnik, nem tudott aludni, ébren tartotta az egyre háborgó vágyakozás. Ime tehát, ez a világ rendje, ő erényes volt mindaddig, tökéletesen érintetlen és tiszta. Egyszer, egyetlen egyszer engedte meg, hogy a zárdakert üveg-házában megcsókolja a kertész fia. De arról sem igen tehetett. A szép és kíváncsi lányok szabad prédái a kalandra éhes, aljas férfihadnak. Mi haszna lesz belőle, ha megmarad az igaz, az egyenes uton? Okosabb dolog autózni, színházba járni, pezsgőt inni, ha mindjárt gyalázatos áron is, mint így elsenyedni, mint ezek az apácák, akik úgy hervadnak, mint karón a paszujinda. Vészesegyek, betegesek az örökös imádkozástól, keblük elfonnyad, a karjuk elalszik. Harminc éves korukban a legszebbek, a legkíváncsabbak szoktak lenni az asszonyok, és ezek... és ezek...

Az ember olyan állat... nem, nem állat, csak csupán ember s ez a szó valami aljasat jelent... hogy legigazabb, legbelsőbb nemi ágaskodásait, véres frigyét a másik nemmel, kész feláldozni egy hamis felfogásért, gyávaságból, lelki meztelenségének buta szemérmességéből...

Márta sirt.

Siratta önmagát, siratta az örömetlen, kéjtelen fiatalságát és várta a jövőt. Siratta a holnapi napot, amely olyan lesz, mint az eddigiéek voltak.

Félfomály volt a szobában, mert az udvaron lámpa égett s a fény át-sűrődött a függöny vékony szíatszövetén. A félfomályban egészséges gyermekálmokat álmodtak a tizenhatéves szépségek, az egyik ágyról pedig hosszasan, vigasztalanul, elnyújtva hangzott az elkeseredett, fájdalmas sirás. A barna Márta előbb a párnába temette az arcát, csak visszafojtva, csendesen sirdogált, de azután dacosan, kétségbeesetten, haragosan kitört belőle a hangos, feltartóztathatatlan sirás.

A szőke Nelli megmozdult. Egy darabig félálomban hallgatta társnője sirását, ezalatt nyugtalanító, ijesztő álmok képek üldözték, azután felriadt és tisztán hallotta a szivettépő, keserves zokogást. Felült a helyén, átnézett a másik ágyra. Egyszerre kiment a szeméből az álom. Kiugrott az ágyból. Meztelen lábcskáival a meztelen padlón topogva átszaladt a másik ágyhoz, odakuporodott a pajtásához, és átölelte a nyakát.

— Az istenért! Márta! Miért sírsz?

De Márta csak zokogott. Most, hogy a másik fölfedezte bánatát, csak annál hevesebben tört ki belőle a kesértés.

Az apró szépség csókokkal borította társa arcát s bár maga is egyre közelebb jutott ahhoz, hogy elpiatyeredjék, vigasztalni próbálta.

Márta hirtelen felült az ágyban és durva erővel megragadta Nelli karját. Az első pillanatban Nelli majdnem felsikoltott, mert a karja fáj és tágra nyitott kerek szemekkel meredt barátnőjére. Megijedt és a szíve hevesen kalapált. A függöny széle mögül halvány derengés bizonytalan fénnel világította meg a szobát, a szobában az ágyat, az ágyban a két öltözetlen lányt, amint közvetlen közelből egymás arcát nézte.

Márta a kéjes felindulástól lihegett és így ült pár másodpercig. Közben fogta, szorongatta a fiatalabb lány ruganyos, gömbölyű testét. Szemét meredten szegezte a másik gyöngé körvonalakkal kirajzolódó finom és gyerekesen gyöngéd keblére. A zsonge, ifjú leánytestről lecsuszott az ingváll, látni lehetett a formásodó keblét, telt, fehér vállát. Márta mintha látomást látna, álmait ismerné fel emberi, eleven formában, nem tudta a szemét elfordítani róla.

A kisebbik lány szepegeve és ijedten akart kimászni ebből a pokoli ágyból, Márta pedig hirtelen, elszántan, rekedt, elfátyolozott hangon ezt felelte:

— Az enyém leszel... te... te!... És maga alá temette Nellit.

II.

Márta a gyónószékben térdelt. Szép arcában fiatalos gyűlölettel villantak meg a szemek. A pap unalmas, lélektelen szavakat mormogott és ő kétségbeesve érezte, hogy mint a hideg kigyók, jeges, acélos láncok fonódnak a testére.

Furcsa, magamegvető szemérmelenséggel, perverz kárörvendéssel mondta:

— Vétkeztem a hatodik parancsot ellen... egy barátnőmmel... éjszaka...

A pap elkábultva meredt a hófehér leánytestre, elsédülve nézte a kidomborodó keblek halmát. Végigsimitotta fehér kezével a homlokát.

Márta hozzáfeszítette kis keblét a rácshoz. A kábitó parfümillatba burkolt leányteremtés nagyon is a szemébe nézett a papnak, sőt rá is mosolygott, mintha mondaná:

— Ez a buta kis majom tetszik nekem, milyen jó volna azt a hamvas, szép, piros arcát összecsókolni, harapós csókokkal összemarcangolni! Igen, ezeket gondolta a pillantás és a mosoly mellé Márta.

Nagy barna szemei kéjesen neki-gömbölyödtek, ahogy a papot nézték.

És egyszer lábujjhegyen odalopódzott a pap háta mögé, föléje hajolt, könnyű érintéssel végigsimogatta fekete haját és lágy, behizelgő hangon azt kérdezte tőle:

— Miért oly szomorú és sápadt?

A pap lángvörösre gyult arccal ugrott fel a gyóntatószékből és a lányra nézett. A lány is nekipirosodva állt a férfivel szemben, szeme most már égett mint a parázs, ahogy tekintetét a pap arcára függesztette. A férfi lesütötte a fejét és egyszerre még jobban elpirult ettől a tekintettől. Egyszerre lázas hullámlás futott végig tagjain. Márta kissé zavartan és megremegeve egy belső láztól, újra megszólalt:

— Én sajnálom magát, magamat, minket, akik nem csókolhatunk.

És megsimogatta a pap tüzelő arcát. A lány keze izzó volt és a férfi selymes arcát érintve megremegett. Nem látszott még meg rajta, de a gyermekarcáról ez a simogatás először törölt le valamit himporos ártatlanságából.

H a m u p i p ó k e

— Eredeti kézirat —

A kis Dórika édesanyja meghalt és a lányka, örökségképpen rászálolt a gazdag rokonokra.

Eleinte alig találtak helyet a számára. Mert ugy van az, hogy minél nagyobb a ház, annál kevésbé jut hely az ilyen váratlan vendégnek. Hanem mikor kiderült, hogy Dórika bizalmas ismerőse a varrótűnek meg főzőkanálnak, rögtön magához fogadta az a mama, kinek legtöbb leánya volt. Ilyen helyen aranyat ér az efajta rokonság.

Dórika elfoglalta új helyét. Bent a városban, a főtéren, szép házban, melynek öt ablaka volt az uccára. Minden ablakban egy szép, kedves, fejlődő lányka könyökölt, s minden ablak előtt állott egy deli katonatiszt, különösen ozsonna táján, mikor a szép, kövér és jószívű mama is megjelent a közepső ablakban és beinvitálta a férfiakat. Ilyenkor beleszettek a lánytestek az előre megsejtett fogdosásba a fiuk részéről. A főzőkanál meg a varrótű mestere nem igen unatkozott ebben a házban.

Dórika varrótűje hamar elfeledte, hogy merev, kék karton szegélyén pattogott egykor. Most puha plüss meg csipke között villant át, mintha csak játszott volna. A kanala sem akadékoskodott többé fagyus rántásban, hanem pompás krémek fehér habjai között forgott virtuos gyorsasággal. Észre sem vette, hogy ebből a mulatságból kétszer annyi jutott ki neki, mint a hajdani jogból.

Dórika a konyha gőzében, a varrógép mellett is szép, kecses és vidám maradt. Archórét nem durvitotta a gőz, csinos lábai könnyedén cipelték egyhangú életének terhét. Hja, csak kezdte az életet. Tizenhat éves volt. Keble jól ki-fejlődött, de amellet karcsu volt és a bőre mint a bársony, fénylett.

Szép szőke fejében még nem csörtettek katonatiszti kardok. A kivivott siker egy jól sikerült tortánál vagy ruhánál volt az a természetes pirosító, amitől felderült bájos kis arca, mialatt elégedetten ragyogtak sötétkék, nedves szemei.

Büszke volt a tudományára, szenvedéllyel végezte nőies dolgait, melynek sikerei ugyancsak

meglátszottak a Tószeghy-ház vendégein. A fiatal emberek féktelen jó kedvvel mulattak ott, nagyon is jók voltak a vacsorák és tulságosan jól sikerültek a lányok toalettjei. Jobban érvényesültek alattuk a fiatal idomok, a rózsás bőr.

Dórika csak másnap tudta meg, hogy diadalt aratott a főzőkanala meg a varrótűje. Tószeghyné nagyon is méltányos volt:

— Dórika egész nap fáradt, este ne jöjjön a szalónba, csak fekd-jék le.

— Ugyan mit is csinálnánk ott vele? — jegyezte meg az idősebbik leány.

Dórika tehát a szobájában maradt, honnan azonban igen jól hallhatta az édes, erotikus zenét. Teste égve kinyújtózkodott, lehányta alsóruhával gyéren fedett testéről a könnyű takarót, kigombolta a bugyit, feltolta kebléig az inget, így csorgatta átt magán a zene kését. Mert már felébredt benne a szerekezni akaró nő...

Aztán a lányok sem feledkeztek meg róla. Kettesével, hármásával is berontottak hozzá buja táncról, pikáns diadaltól mámorosan, mert okvetlenül tul kellett adni valamelyik édes titkon.

Ah, Dórika, Dórika! lihegtek körülötte parázsló, hasadó szájjal, még meg is ölelték. Majd sugtak neki valamit. Valami szépet, sejtelmeset, mire megdobbant Dórika szíve:

— Hát nem csak fodrokból meg pácokból áll ez a szép, rejtélyes világ? Hanem csók is van, meg lihegés, ölelés, meg perzselő egymásba feszülés?

Máskor meg egyedül jött be valamelyik. Zilált hajjal, fáradt, csalódott, bus arccal. Sirni szeretett volna a lelohadt láng miatt testében. De vannak nők, kik oly kevésbé önállóak, hogy még sirni is csak mással együtt tudnak. Oda borult Dórika mellé a pamlagra és könnyek, sóhajok, testvergődések között bucsuzott el valamelyik szétfoszlott álmától.

— A hülsen, a nyomorult, — hangzott a szobában, melynek fehér függönyén, nyiló virágain még

ott lengett a másik két lány boldog sóhaja.

Dórika szíve megint elszorult. Ah, hát bánat, szégyen, lemondás is ott, hol az a búbajos tangó dalol ismeretlen szép világról... És a másik lány levetkezett és hozzája bujt a paplan alá. Hozzászorult Dórika meleg idomaihoz, rájafonódott és úgy aludt el rajta. Dórika a pamlaig vánkosára szoritotta fejét és nem alhatott. A teremben járták a tangót tovább. A hegedű andalító, izgatón szelid melódiát játszott, a nagybőgő azonban mindig belemordult, aztán szövetkezett a zongorával és az egész belefult, mint egy számumba az oázis...

*

Egy idő óta némi tökéletlenséget fedeztek fel Dórika munkáján. A szorgalma ellen nem lett volna kifogás, hanem apró tévedések történtek. Például a krém „ment össze“, ahelyett, hogy a Tószeghyné ruhaderékáról lehetett volna ugyanezt mondani.

— Éppen most! — szörnyűködött Tószeghyné, ki a begombolhatatlan ruhaderékkal kirohant a konyhába, hol Dórika állt bus szégyenben a krém romjai mellett.

— Most, mikor Pálmának biztos kilátásai vannak, mikor a báró él-hal a barack-kréért, s mikor nekem meg kellene látogatnom az öreg Auerochs bárónőt. Szörnyűség!

S nézték ketten a fuccsba ment tejhabot. Dórika egészen megsemmisült a váratlan pech után. Nem mert felpillantani, mert rettenetes önvádat érzett. Néhány nap óta valóban nem szolgálta testtel, lélekkel a rábizott feladatot. Kikapillantott az ablak felé, a konyhaajtóból is kidugta a fejét. Valaki nagy zajjal jár mostanában a házban és a ház előtt. Pengette a sarkantyuját, füttyörészve jött, vagy beszélt a kis, borzas kutyájához:

— Hopp, Sipszi, hopp!

És csattogtatta ujjait. Dórika bizony kidugta egyszer a fejét az ajtón. Aztán másnap is, meg ma is. De hogy ez a krémen és a ruhaderékon bosszulja meg magát, igazán sohasem képzelte volna.

— S éppen most, mikor Pálmának biztos kilátásai vannak! — ismételte Tószeghyné. A fájdalom szótára, azt mondják, nem változatos.

Csak legalább mentegette volna Dórika az esetet, csak legalább duzzogott volna, hogy Tószeghyné szabad folyást engedhetett volna haragjának, mely most mind szép fejébe szorult. De még csak annyit sem tett. Egyedül perelni pedig igazán nem is gyönyörűség, visszatért tehát a szobába, hol aztán hatan nézték tehetetlenül az elrontott ruhaderekat.

Az egész házban különös, rideg hangulat uralkodott. A lányok mosoly nélkül, merev arccal haladtak el mellette. Tószeghyné fejförcsöt kapott a bennrekedt haragtól és Pálma, a ház büszkesége, zilált hajjal, csukott szemekkel feküdt a pamlagon, némán, szenvedő pózban.

— Én vagyok az az ártatlan áldozat, akinek szép kilátásait nyomorultul megsemmisítették!

Rettenetes volt, mikor Pálma ilyen „némán szenvedett“. Ez a csinos, karcsu, stramm leány, kit anyja, jelöl annak, hogy nagy gyönyörűséggel olvasgatta a főúri körökben játszó regényeket, ilyen büszke, szép névre kereszteltetett, tökéletes regényhősnő volt. Amilyen csak lehet egy olyan lány hamarosan, aki elejétől-végig kiolvasta a kölcsönkönyvtárt. Ahány görcsös vergődést, fagyos mosolyt, néma szenvedést, összeszorított ajkakat, villámló szemet, kéjes ájulást azokból ki lehetett olvasni, azt Pálma mind sorra kipróbálta a családján.

Pálma volt a mama szemefénye, a legszebb, legreményteljesebb, ki azonban dacára fényes előnyeinek s a nagy reménységeknek, nagyon ritkán jutott „biztos kilátáshoz“. Természetes volt tehát, hogy az ilyen kínálkozó alkalmat meg kellett becsülni s a ház összes népének elő kellett segíteni minden eszközt arra, hogy végre a szép Pálma fejkötő alá vigye az ő regényes hajlamait.

Dórika lehajtott, bűnös fejével járkált a házban, míg Pálma némán szenvedett és kis szívében erős fogadást tett, hogy többé nem pillantgatt ki az ablakon, az ajtórésten s nem lesz a számára több sarkantyú-pengés és kis, furcsa, borzas kutya a világon.

Kétszeres hévvel fogott a varrás-hoz. Éppen a Pálma ruháját igazította. Ennek a fölülmulhatatlan sikerével akarta kiköszörölni azt a csorbát, amit ruhaderékon, tejhabon s fényes kilátásokon ejtett.

De hát úgy van az, hogy éppen akkor, mikor az ember valami nagyon tökéleteset akar alkotni, éppen az nem sikerül sohasem. A bajnak is megvan az a jó tulajdonsága, hogy nem szokott egyedül járni. Ez az alkotás csak betetőzte eddigi baklövéseit. Ez után okvetlenül be fog következni az ájulás, a legnagyobb zavar, kétségbeesés, melyet Pálma csakis ilyen fontosabb esetekben szokott előidézni.

Pálma azonban regényhősnő volt, következésképpen a legmerészebb, leghihetlenebb fordulatokra is képes. Miután meggyőződött róla, hogy ebben a rosszul sikerült ruhában ő most már nem mehet, nevetésre fakadt. Nem arra a rettenetes, fagyos kacajra, melyet ilyen alkalmas időkre tartogatott, hanem zajos, mulató nevetésre, hogy még az oldalát is fogta s a szemeit törülgette.

Pálma nevetésére kiderült minden. Elmult a mama fejfájása, a lányok komolysága. Nevettek mindnyájan és újra kegyeikbe fogadták Dóriát.

— En most már nem mehetek el ezzel a ruhával, — szólott végre Pálma. — Hanem azért ezt a rongyot mégis be kell mutatni a bálon Aki csinálta, vegye fel.

— Dórika! — hangzott egyszerre, mintha valamely jól összevágó kar zendítette volna rá valamelyik operettben.

És így történt, hogy Dórika egy elrontott fehér ruhában, mely azonban nem ártott az ő természetes szépségének, megjelent ott, honnan csak a zene hangjait hallotta. Hol a hegedű olyan bűbajos tangómelódiát dalol, hol ezt a szép életet élik a többi lányok. Ah, itt csak az van, ami szép!

Dórika pirult, mosolygott, de táncolt nagyon sokat. Szende szépsége feltűnt a táncterembe. Idegen, ismeretlen lénye, melyért azonban jóállott a Tószeghy-mama védnöksége, vonzott, mint a mágnes. Tartózkodó, szüzi viselkedését kacérságnak vélték, a férfiak falánkan körülrajongták. Mint egykor Hamupipőké, őt is sorra kérdezték a szerelmes lovagok:

— Ki vagy, honnan jöttél szépek-szépe?

A környezet, a báli ruha selyme, mely zizegett combjain, a fülledt zene, főképpen pedig két beszédes férfiszem csodás, bizsergő változásokat idézett elő Dórika testében.

Ha tudná ez a büszke, változatos Oszkár báró, ez a rártati huszárcapitány, aki még Tószeghy-ékkel sem törődött eddig, csupán a híres szép Pálma végett kopattatja a kövezetet, hogy az, akivel mulat egész estén, az ő kis mindenesük, akit holnap reggel már, a tréfa után visszaküldenek a konyhába.

Dórika sikeresen küzdött le zavarát, félénkségét s bátrabb, fesztelenebb lett. Mintha bizony szüksége lett volna erre!

De hát úgy van az, hogy a nő nem született szolgaságra. Ha igába hajtja az élet, megnyugszik, mert küzdelemre se született. De ha egyszer a sors szeszélye felemeli bárholonnan is, oda, ami az ő eleme: szerelem és boldogság... egy varázsütésre visszanyeri koronáját, biborát: uralkodik. A szerelmi vallomás előtt, e tüneményes, rövid percekben, övé az erő és hatalom.

Igy történt, hogy Dórika még tréfálni, pajkoskodni is mert. Híszén boldog volt és szerelmes! És a Pálma szép udvarlója minden kérdésére csak így vallotta be a nevét:

— Hamupipőke.

A báró mosolygott és folytatta a tréfát:

— Add hát ide aranycipődet, hadd keresselek fel vele a világ végén is...

Meséből való szavak. Ej, ki tudja, nem lesz-e majd belőle is csak mese, de az a bizonyos hang mondta el, melyet a lányok nem biznak egyszerűen csak a fülükre. Minden idegszáluk szolgálata áll e jelentős percekben, ők közvetítik az aggyal, a rakoncátlan kis szível, mely ott tombol a kebel alatt. Nincs Edisonnak ennél különös fonográfja, nem is lesz soha.

Mikor reggel felé hazatértek, Pálma még mindig ébren volt. Ugyancsak meglátszott rajta, hogy valóságosan és nem némán szenvedett. Megbánta a regényes fordulatot s olyan dagadtra sirta szép kis fitos orrát, olyan pirosra a szemeit, ahogy az ő regényeiben,

hol legföljebb csak az arcot „dül-ják föl”, egyáltalán nem szokás. Hamar el is dugta az arcát.

Csend volt. A lányok csak úgy magukban suttogtak el egy pár ismételni való mondatot. A mama migrénje is visszatért.

Dórika pedig félmeztelenül felült az ő kis díványára, csak úgy a szép bálruha foszlányai közt, felhuzta még a lábait is az ülepe alá, átfogta két kezével gömbölyű térdeit s fejét hátrátámasztva, könny és mosoly közt álmodott át a valóságba.

*

Multak az évek. Arról az egy bárról senkisésem beszélt, csak Dórika álmodott. A szegény lányok, hiába, színház és regényolvasás hiányában, ilyen olcsó szerrel elégitik ki fiatal testük vágyait.

Minden év hozott egy-egy fejkötőt a Tószeghy-házba. A négy vidám lány kor szerint, egymás után állt ki egy-egy csinos katonai

tiszttel, fiatal ügyvéddel, új doktortal az oltár elé. Vidáman, gondtalanul, mintha csak tangóztak volna.

Elementek s magukkal vitték a ház minden költészetét. A nyíló virágokat, zongorát, a szalón csebecbecseit s a fehér csipkés ágyakból a leányálmokat. Utánok csöndes, rideg lett minden. Pálma regényt irt. Hej, a sok olvasásnak ilyen szomorú vége szokott lenni! Dórika tüje pedig csipkebugyik és selyemingek helyett ócska harisnyák javításán fáradozott.

Vendég is alig járt már. A vidám tisztek elszoktak az ablak alól s nincs senki, aki zajjal nyitogatná az ajtókat, pengelné sarkantyuját s pattogatná ujjait egy furcsa, borzas kutya kedvéért. Mint egykor, régen...

És Dórikát egy egyszerű gazdatiszt vitte a nászággy rejtelmes párnái közé, egy egyszerű, becsületes ember.

Nászéjszaka reggelén

Eredeti kézirat — Irta: Test Béla.

Az ágy, az este még olyan rendez, tiszta, illedelmes, hófehér ágy, most fel volt dülva, rendetlen volt, egy éjszaka, harcos, csókos éjszaka nyomait viselve magán. A lepedő össze-vissza volt gyűrve, a párnák közül egyik a földön, a többi szanaszét az ágyon, mindenütt, csak ott nem, ahol a helyük lett volna.

A függönyön keresztül már lassan-lassan kezdett áthatolni a nappali világosság, különös tónusba vonva a nászszoba minden egyes butorát, tárgyát, a székre letett ruhákat. A frakk mellett a könnyű fehér ruhát, selyemkombinét, selyemharisnyákat, kis izgató selyemnadrágot, melyet tegnap még lány viselt, szűz lány, forró, pihegő, beteljesedésért remegő, forró lány.

Paul és Lizzie kibontakoztak ölelésükből a feldúlt ágyon. Megsemmisülve, mint valami adáz küzdelem, vagy szédlő utazás után, mozdulatlanul, hanyat fekve pihegtek. A férfi végül kinyitotta szemét és megérintette az új asszonyt. Lizzie, a tegnap még karcsu, tőrékeny szűzlány megremegett az érintéstől.

A férfi mosolygott, ahogy rózsás arcu, arany hajába burkolt fiatal asszonyára nézett. Törzse kiduzzasztotta kemény, telt formáit, egyik térdét behajította, másik lába kinyújtva tárt fel csipője és hasa merész vonalait, olyan közvetlenséggel, olyan természetességgel, mint aki már tulesett az asszony-ságon, aki már asszonya férjének.

Paul mélységes büszkeséggel, meghatottságtól sugárzó arccal nézte, azután hirtelen felemelkedve átölelte nyakát és fejével vállához simulva, szenvedélyesen suttogta:

— Most már egészen az enyém vagy...

Az asszony álmodozó szemekkel bámult maga elé. A férfi végigsimogatta testét.

— Mondd... most mire gondolsz?...

Az asszonyka hirtelen össze-rezzent, mint akit rajtakapnak valamin és szégyenkezve, elpirulva temette fejét a párnákba.

— Tudod, arra gondoltam, hogy lehetséges, hogy már most, rögtön, először, ma éjszaka... anya lettem?...

Paul odafeszült a kissé háttal fekvő asszonynak és vadul hozzá-bujt.

Te... asszonyom...

Pihegve, remegve forrtak össze ismét, a férfi már kissé fáradtan, az asszony tüzzel, még nagyobb, még vadabb, még féktelenebb tüzzel, mint először...

— Pa... a... ul...

— Lizzie...

Bugó, buja sikoltozással csavarodtak egymás köré és a férfi hallotta, amint az asszony a fülébe lihegett:

— Lányt akarok Paul... lányt...

*

Paul fölriadt. A szobában már egész világos volt. Tekintete az órára tévedt, onnan asszonyára. Az ott feküdt mellette ösztönszerűleg felfedett takaróval, felfedve meztelenségét, azzal a mámoros ölelkezések utáni pillanatok ösztönös kacérságával, amely még szemérmesebbé, ellenállhatatlanabbá tette.

Paul fölült az ágyban.

— Reggel van...

— Fölkelünk.

A fiatal asszonyka az ágy szélén ülve huzta föl selyemharisnyáját, azután fölvette könnyű kis ingét, amely olyan szépen egybeolvadt csodálatosan rózsaszínű bőrével.

Paul odalopódzott hozzá és még egyszer belecsókolt meztelen, gömbölyű vállába.

— Ne... hagyj öltözködni...

Belebujt kis selyemnadrágjába, magára vette kombinéját, azután megállt egy pillanatra és kinyújtózott.

Paul lassan végezte be öltözködését, fölhozta a függönyt, a vakító, józan nappali fény beáradt a szobába. Az asszony is befejezte toalettjét, magára vette ruháját.

— Megyünk reggelizni, édesem?

Paul kedvetlenül mondta maga elé:

— Igen...

Nagyon fáradtnak érezte magát és beteltnek, mint a jóllakott és érezte, hogy az élet ismét elborítja hétköznapi egyhangúságával, mintha a ruhájukkal, a szürke hétköznapi ruhájukkal annak minden szürkeségét is magukra vették volna.

A láthatatlan ember sétája

— Eredeti kézirat. —

Nem gondoltál még sohasem arra, mikor egy szürke alkonyat után sötét feketeség borul rá a Városra, a házakra, uccákra, mi minden történhetik az éjszaka leple alatt?

Ha úgy az éjszakában megállsz egy nagy, lomha fővárosi bérpalota előtt, fölnézel az ablakokra, látod, az egyik világos, a másik vakít, egyik homályos, másik ismét egészen sötét, nem-e fog el valami nagy kíváncsiság megtudni, mi minden rejtőzik a füstös falak között, mögött?

En szeretnék ilyenkor Wells láthatatlan embere lenni és bebarangolni minden emeletet, megnyitni minden ajtót, benézni minden szobába...

A kapunál a csengetésre csakhamar lépteket hallanék, de nem a házmaster megszokott, csoszogó lépteit, könnyű, finom kis lépteket. S meglepetve nézek a kaput kinyitóra: fejlett, boglyas, tizennégy éves lány áll előttem. Most kelt az ágyból, valamilyen meleg, buja illat árad ki belőle, egy kombinét rántott magára, melynek egyik pántja le van szakadva, engedi, hogy gyönyörködjek kéjesen domborodó rózsaszínű kis mellében, a csak hirtelen magára kapott nagy kendő alól pedig szinte hipnotizálva ki-nálják föl magukat meztelen, gömbölyű, kíváncsú combjai... Persze a házmaster tudja, miért küldi éjjel a lányát nyitni... így sokkal jobboldalmazóbb... miközben kezébe vedelemzőbb... miközben kezébe nyomom a kapupézt, megszorítom a kezét, ő visszaszorítja... Meleg, puha kis kéz... vérszemet kapok, végigsimogatom a mellét... előbb azt a blúz alatt... azután a másikat... amelyik meztelen és ruganyos... ruganyos... erős... vadul belémáramlik... nyöszörög és összevonja mellén a nagy kendőt.

— Ne... fáj... — de félíg hátat fordítva, bizalmasan hozzám dörzsölődik izgató kis testével. Már-már szólni akarok neki:

— Jöjjön föl velem egy félórára, a lakásomra... — de eszembe jut, nekem itt nincs is lakásom és hiszen én ma csak látni akarok, mindent látni...

Otthagynom és megyek föl. A harmadik emeletre. Megnyitok látha-

tatlanul az első ajtót és belépek. Lányszoba. Három bakfis nyújtózkodik a széken, pamlagon, ágyon — és vetkőzik.

Az egyikén már csak kis ing van, az ágy szélén ül és lóbálja meztelen lábait... óh, azok a hófehér combok... minden lóbáláskor fölemelkedik az ing... és... valami bizonytalanságot látok, homály... misztikus semmi és minden, ahonnan megindulnak a combok... A másik levette kombinéjét és bosszusan babrál a kis selyembugyin, sehogy sem tudja kibontani... mérgesen tapiskol formás lábaival, erős melle merészen duzzasztja könnyű selyemingét... A harmadik úgy ruhástól a pamlagon fekszik, úgy ahogy a lányok csak egymásközt fekszenek... mindene kilátszik és póza olyan, hogy az embernek rögtön bűnös gondolatai támadnak... Egy könyvet olvas és tűzvörös arccal feszeng a helyén.

— Jaj, hallgassatok...

— Valami jó jelenet?

— De milyen...

Csillogó, mohó szemekkel olvas tovább, szeretném látni mit, mert csak egy meztelen női aktot látok az egyik oldalon, de eszembe jut, sietnem kell tovább, telik az idő...

Kibotorkálok a folyosóra. Sötét van, a lámpákat már eloltották. Hirtelen kinyílik egy ajtó, egy ügyes, telt szobalány surran ki, odaoson a harmadik ablakig, kettőt kopog s a mellette levő ajtó — egy garcon fiatalember bérli a butorozott szobát — nesztelenül kinyílik...

Pár perc múlva bepillantok a szobába... homály van... alig látok... mégis... A szobalány levetkőzve fekszik a pamlagon, lehuny szemekkel, fölhozott combokkal... és a fiatalember... az egyik sarokban áll... alig lehet látni, mert ott már teljesen sötét van... inkább hallok, hogy nagy sietve és kapkodva szintén vetkőzik...

Még várjak? Nem... nem jó az ilyesmit végignézni, az ember csak fölízgatódik, kedvet kap s ma, ma nem érek rá...

Gyerünk tovább! Le a második emeletre.

Egy gazdag ügyvéd lakik ott. Nincs otthon. Persze, hisz állandóan a kaszinóban szokott lenni... és a felesége? Hiszen csinos, fiatal felesége van? Az sincs sehol. Csend az egész lakásban... azaz mégsem... a konyhában mintha volna valaki az ágyban... egy katona... hogy kerül az ágyba, mikor az Marinak az ágya, a tenyeres-talpas, keménytőgyű cselédé... de mintha ott lenne a lány is vele, mert a hangját hallom:

— Jaj... jaj... ne szoritson...

Menekülök ki, ezt nem lehet kibírni... de mi ez, a szomszéd lakásban, ahol egy magányos író lakik, szintén csók hallatszik ki. Csók és egyéb gyanus nesz... Benézek egy pillanatra... Az ágyban, a férfi mellett egy kíváncsú, gyönyörű asszony teste kigyózik, kéjtől vonagolva... ráismerek... hisz ez az ügyvéd felesége...

A szomszéd lakásban is szerelmes párba bukkanok. A nő szomjasan, lihegve, de fáradhatatlanul állja a férfi meg-megújuló rohamait... s mi több, ezek házások, igaz, még a mézesetekben... úgy is néznek ki...

Már későre jár az idő, fél kettőt üt az óra, sietek le az első emeletre, hogy le ne késsek. S az egyik ajtónál majd belebotlok egy kisurranó alakba: az ügyvéd ur volt...

Megnézem az ajtót: egy színész nő lakása... aha, most már legalább tudom, hol a kaszinó... s már akarok menni, mikor ismét nyílik az ajtó, kisurran rajta a színésznő a legteljesebb negligséjében, odaoson a szomszéd ablakhoz és halkan bekopog:

— Hazajöttem... jöhetsz...

Már mindent tudok...

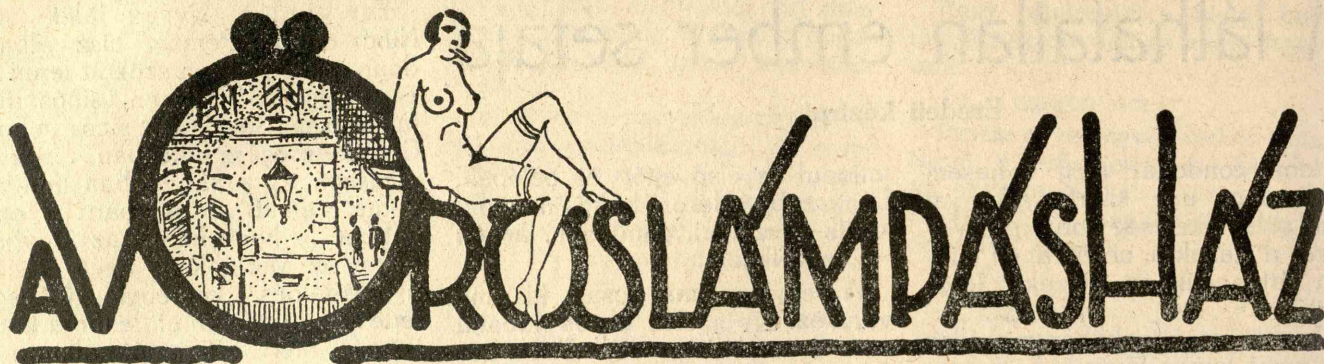
Csakhamar az uccán vagyok és a palota visszabujik a sötétbe, a csendes, mindent eltakaró, egyhangu sötétbe...

Igen, ha Wells láthatatlan embere lennék, megnyitnám volna előttem minden és látnám volna mindent — így, ahogy elképzeltem...

Pék Dezső.

Ez a hely a MIA Krém számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Írta: Kubán Endre

— Regény —

Eredeti kézirat. (4)

Késő este — október közepén — egyedül ült Dorák Klári a tanyában és a tanfelügyelőség által bekívánt statisztikán dolgozott. Valaki megkocogtatta az ablakot. Odament, kinézett és az iskolagondnokot látta.

— Mit ír? — kérdezte a gondnok.

— Jöjjön be és nézze meg, — felelt kacéran Klári.

A gondnok, úgy a harmincas évek elején álló szép szál férfi, nem mondatta ezt magának kétszer. Bekerült a terembe, ahol Klári megint az írása mellett ült. A férfi odalépegetett az asztalhoz, lehajolt és belenézett az írásba. A betűk azonban összefutottak a szeme előtt és elkábitotta a lány hajából kiáradó illat. A lány érezte, hogy mint küzködik a férfi és fejét könnyedén megmozdította, hogy hajszálai megcsiklandozzák az arcát. A következő pillanatban a gondnok elfujta az asztalon álló petróleumlámpát, magához kapta a lányt és eszeveszelten csókolni kezdte. Klárika még akkor este az egyik iskolapadon a gondnoké lett.

Bűnös szerelem mámoros hetei, hónapjai következtek. Mikor eljött a tavasz és beköszöntött megejtő május langyossága, Klári sokat szeretett sétálni a határban. Egy vasárnap délután kiballagott a kis nyárfaerdőre és ott ledőlt a zöld gyepe. Már egy órája feketett úgy ábrándozva, amikor észrevette, hogy valaki közeledik feléje. Felismerte a fiatal tanítót. Behunyta a szemét és úgy tett, mintha aludna. A tanító egyszerre csak meglátta fekvő kolleganőjét és vigyázva közelített hozzá. Állott egy darabig, majd csendesen lehajolt és megcsókolta. Megrettent saját merészségétől és fel akart ugrani. De nem lehetett. Mert két kar erősen átnyalábolta és lehúzta a gyepe.

Mentegetőszóra nyíló száját lezárta egy forró szája. Egy óra múlva karongogva mentek haza.

— Ezek után mint becsületes embernek, — mondotta a tanító az a kötelességem, hogy elvegyelek feleségül.

Az eljegyzés híre szétfutott a községben. Az iskolagondnok dult-fult mérgében, hogy most már vége lesz a jó meleg szerelmi viszonyoknak és kénytelen megelégedni girhes, beteges, száraz feleségével.

— Mi lesz velem? — fortant föl, amikor két napi leselkedés után sikerült neki Klárral egyedül lennie.

— Mi legyen? — nevetett ez vissza. — Hát csak elbirok én két embert is talán!

És mindjárt meg is győzte róla.

A tanító megelégedett vőlegény volt. Boldog volt, hogy szép lányt kap feleségül és hízelt neki, hogy a legtekintélyesebb és legmódosabb gazda lesz az apósa. Vakon bízott menyasszonyában, akivel szemben gonoszlevőnek, éretnyablonnak hitte magát. Ha rajta mulott volna, az esküvő utánig nem is közeledett volna többé testi szerelemmel feléje. Azonban lelkiismereti furdalásait a lány azzal csitította el, hogy ha már egyszer megtörtént, most már ugyanis mindig és végtére különben is egymáséi lesznek.

Azonban annál féltékenyebben őrködött Gazsó István, az iskolagondnok. Így aztán nem is volt nehéz rájönnie, amikor egy éjszaka Dorák Klári besurrant az aglegény Erneyi Zsigmond rendőrkapitány házába. Szerette volna ökleivel bezuzni az ablakokat, melyek mögött ott enyelgett a tanítónő a rendőrkapitánnyal. Káromkodott és úgy érezte, hogy nagy igazságtalanság történik vele. Ott rostokolt a ház

közelében teljes két órán keresztül s mikor Klári újra az utcán volt, eléje toppant és olyan hevesen ragadta meg a karját, hogy az fájdalomában és ijedtében felsikoltott. De gyorsan elnyomta sikoltását, mert megismerte a gondnokot.

Maga az, István? Mit lesekedik utánam? Micsoda jussa van erre? Nem a vőlegényem! Amiért megengedem, hogy megöleljen, megcsókoljon? És mi köze hozzá, ha azt megengedem másnak is? Tudja meg, az én szemem olyan kerek, ahányat lát, annyit szeret! És ha magának nem tetszik, hát fel is ut, le is ut, kocsiut, gyalogut, alázatos szolgája, vigye odébb csizmája!

A szemrehányások áradatával sikerült neki a gondnok dühét lehűteni. A vége az lett, hogy még az hunyázkodott meg és kérlelte a lányt. Meg is békéltek aztán a Dorák Máté udvarán az előző nap kaszált löherén.

Az esküvő novemberre volt kitűzve, Katalin napjára, amikor már az új bor is ihatós állapotban lesz és a disznót is lehet vágni. Így akarta ezt Dorák Máté, a gazdasága mellett is telivérű paraszt, aki annak idején, mint régen az ő apja is, szintén Katalin napján tartotta meg a lakzóját.

Azonban, ahogy a hónapok multak, a féltékeny és kémkedő iskolagondnoknak egyre újabb felfedezéseket kellett tennie. Rájött, hogy egyre szaporodnak azok, akik vele osztoznak a szép Klári birtoklásán. Lám, a pájeszes Gelb Izsák szatócs löcslábu fia, aki a söntésben bűdös gabonapálinkát mér feldecis üvegekbe a kubikusmunkásoknak, még az is a Dorák Klári szeretője lett. És az lett a körjegyző őrök, a Braun Flóris is.

— Ha ez így megy tovább, — vágta Mindszentek táján Klári szemébe, — ma-holnap nem lesz a községben férfinember, aki nem a szeretőd.

— Kinek mi gondja arra, — adta az vissza a szót, — hogy hány szeretőt tartok? A községi bikának minden tehén a felesége. No-hát, nekem meg minden himember a párom.

— Csakhogy én nem akarok ennyi emberrel osztozkodni! Erte-e?

— Nem akar osztozkodni? Nem is fog! Mától fogva ki van az ob-sitja! Menjen szépen haza a hektikás feleségéhez, azon nem kell osztozni senkivel!

Ettől a naptól nem adta többé magát oda Gazsó Istvánnak. Hiába jött az békülő szóval, hasztalan jött fenyegetéssel. Fügét mutatott neki és nevetett. Csufondároskodott:

— Kellene csók, kéne, kelbe kóbász kéne! — Ott repül, la, fogja meg, ha megfogta, tartsa meg!

Pattintott az ujjával. Gazsó dübbe gurult:

— Ne mórlikázz velem, annyit mondok! Vigyázz magadra! Az iskolagondnok vagyok! Iskolaszék elé viszem dolgodat! Elcsapatlak!

Dorák Klári nem ijedt meg a fenyegetésre.

— Hü! Bodri kutya is ugatja a holdat, de a hold nem ijed meg, mert tudja, hogy a kutya nem harap beleje!

Sarkon penderült és faképnél hagyta a mérgeskedő gondnokot.

Elkövetkezett az esküvő napja. Szokás szerint az előestén nagy lányágszótára gyülekeztek össze a lányos háznál a másnap lakodalom vendégei. Népes vendégsereg nyüzsgött Dorák Máté tágas hombárjában, melyet erre az alkalomra kiürítettek és kétfelől két hatalmas vaskályhát állítottak bele. Az asztalfőn, ahol ott ült a pap, az iskolaigazgató, a körjegyző, a bíró, az orvos és több más községi előkelőség, a vőlegény mellett üresen állott a menyasszony széke.

— Öltözködik, vagy a konyhának néz utána, — mondták a vendégek.

Különben is még nem volt vacsoraidő, hiszen a vendégek se voltak még mindnyájan együtt. Gazsó István, az iskolagondnok is késlett.

Gazsó pedig akkor már ott volt Dorák Máté portáján. Eppen befordult az udvarra, amikor a fehér hó által megvilágított este szűrődő félhomályában észrevett egy nyulánk, fekete kendőbe bugyolált alakot, amely az istálló felé settenkedett és gyorsan besompolygott. Nein akart hinni a szemének. Maga is odasomfordált az istállóhoz és hallgatózott.

— Miska, Miska, — suttogta odabent egy muzsikáló női hang, melyben Klári hangját ismerte meg.

— Miska, eljöttem hozzád, mert mai izgalmamban férfire van szükségem.

— Hát már a béres is! — morfondirozott magában az iskolagondnok, — ez a sültparaszt béres is! Még a nevét se tudja leírni! De ami igaz, az igaz. Miska legény a talpán. Megállja a sarat a gáton! Aratáskor senki sem vág annyi rendet, mint Miska béres. Biztosan ez imponál ennek a lotyó tanítónőnek is!

Belülről a Miska béres dörmögése hallatszott:

— Vártam a kisasszonyt! Minden este várom, amióta először begyűtt hozzám. Gondoltam, hogy ma is elgyűn, hogy elbucsuzzunk.

— Minek bucsuznánk, te számár? Azért, hogy nekem most már hites uram is lesz, azért te tovább is szolgálatban maradsz nálunk.

A többire nem volt kíváncsi a fülelő Gazsó István. Ugyis tudta, hogy mi a folytatás. Hiszen neki is elmondta, amikor a tanító, a rendőrkapitány meg a görbe lábú Gelb gyerek miatt szemrehányást tett neki. De neki, Gazsó Istvánnak már azóta örökre kiadta az utját, mert nem akart osztozkodni rajta egy féltucat férfival. Pedig most már szívesen osztozkodna rajta akár egy egész kompániával is. De már késő. Nem engedi többet magához. De ezt a maszatos béreslegényt, ezt tanítóné ténsaszony korában is megtartja magának latornak a nagysága!

Megállott egy pillanatra. Visszafordult az istálló irányába, kezét fenyegetően emelte föl:

— Megkeserülöd még Gazsó Istvánt, te cudar!

Széles ivben nyitotta ki a hombár ajtaját. Odabent már nagy volt a hangosság. A bor, melyet a férfiak takarékoskodás nélkül nyalkaltak magukba és az asszonyok is szemérmes szomjúsággal ön-

tözgettek kontyuk alá, megoldotta a nyelvek zsilipjeit és azokból úgy zuhogott a szóáradat, hogy egyesülve hullámszó zsi-bongás lett belőle. Ebbe a lármázó társaságba rontott be Gazsó István:

— Dorák uram, tanító ur, rendőrkapitány ur, jöjjenek! A férfiak mind jöjjenek! Gyorsan! Mutatok valami érdekese-t! Hamar! Könnyen késő lehet!

Csudálkozva hallgatták. De azért felkeltek székeikről és tódultak az ajtó felé. Azt hitték, hogy valami lakodalmi meglepetés készül. Valami parlagi vicc, aminőt faluhelyen gyakran megcsinálnak a jegyespárral. Már előre gondolták, hogy mekkorát fognak majd röhögni. A belül maradt asszonyok csendben viháncoltak, mert biztosra vették, hogy valami óriási disznóság készül.

Vagy tíz férfi állott a hombár előtt. Gazsó István halk püssze-géssel figyelmeztette őket a csendre és a kezével is intett, hogy mindenki hallgasson. Aztán a neszfogó lágy havon megindult az istálló felé. A többiek sarkon követék. Mikor a férfifalka mind ott volt az istállónál, Gazsó a lábával berugta az ajtót, hirtelen gyufát gyújtott és bevilágított.

Az állati párától melegre fűtött istállóban a szalmás priccsen ott lihegetett a Miska béres és égnek meredő lábakkal a menyasszony.

Az embereknek az ámulattól tátva maradt a szájuk. Csak Dorák Máté rikoltotta el magát:

— Tyü, azt a kirelájzumát!

A gyufa tüze sziporkázva elaludt. Az istállóra sötétség borult. Hallani lehetett, amint a meglepett pár talpraszókkent.

— Agyonütöm! Agyonvágom! Agyonszurom! Hol a vasvilla?

Igy kiabált fékezhetetlen indulatában a megszegyenített apa és rohant be az istállóba, hogy megkeresse a vasvillát. Odakint az emberek tanácstalanul ödöngtek.

Miska béres nem hiába volt sok háborus veszedelmet megért kiszolgált káplár, nem vesztette el lélekjelenlétét és rögtön tisztában volt vele, hogy mit kell tenni.

Visszaugrott a priccsre és egyetlen erős rándítással föl-vonta maga után a minden tagjában remegő tanítónőt is. Aztán felnyalábolta és a szedőnyíláson keresztül föllendítette a szénapadlásra, majd hatalmas ugrással maga is mellette ért. A kívül álló férfiak moraj-

lása, Dorák Máté káromkodása és tapogatózása a vaksötét istállóban, elnyomta a meneklési mozdulatok hangját. Odafent a szénapadláson, amíg a haragvó apa kereste a vasvillát és közben elváltató lécnél, jászolnak, kapálódzó ijedt állatnak nekiütődött, Miska talpra állította Klárit és pár lépést tett vele az istálló tulsó oldala felé. Ott nyílt a szénapadlásnak a szerűskertbe néző ajtaja, amelyet célszerűségi okokból csináltak így, hogy a takarmányt a szerűből könnyen lehessen az istállópadrásra kapni. Miska kinyitotta az ajtót és lenézett. Odasugta a lánynak, hogy egy pillanatig várjon, aztán átugrott az istállótól alig egy méternyire levő nagy szénakazal tetejére, annak oldalán azonnal lesiklott és a következő pillanatban már létrát támasztott a padlásajtóhoz. Klári halálfélelemtől üzve lépett a létra fokára s aztán szaporázva váltogatta lábait egyik fokról a másikra. Leérve még szuszogni se volt ideje, a béres máris ragadta és szaladt vele végig a hosszú szerűskerten, ott mint a pelyhet átemelte a kerítésen és maga is átlendült utána.

A szökevények már az ötödik-hatodik utcában loholtak, amikor valakinek eszébe jutott, hogy újból gyufát kellene gyújtani. Annak világításánál aztán észrevették, hogy a két madár kirepült a fészekből.

Az emberek zavartan köhécseltek és a hombár felé szállingóztak, hogy szedjék a bundáikat és akinek köztük felesége volt, hát azt is, hogy aztán hazatakarodjanak a botrány e megátkozott tanújáról.

Nagy léptekkel utánuk rohant azonban Dorák Máté és akkor érte őket utól, amikor az első éppen bementek a hombárba, ahol már mindenki kínos kíváncsisággal várta, hogy mint sül el odakint a lakodalmi tréfa.

Dorák Máté akkorára már sokkal higgadtabb volt, mint a többiek. Valami erős jellem lakozott benne. Még mielőtt másoknak ideje lett volna az ő háza szennyését kitegetni, erős, szilárd hangon maga szólalt meg:

— Kedves vendégeim, atyafiak, hát a lakodalmas hecc fényesen sikerült. Olyan fényesen, hogy nemcsak a vőlegény vallja kárát, hanem az örömapa is. A lakodalmi viccet most nem a vőfények csi-

nálták, se pedig a kikérő násznagy, hanem maga a menyasszony. Azaz akarta meglepni a vőlegényét, hogy már jól tudja a szerelmi játkot és ebben a béréstől vett lelkét. Talán kár is, hogy megzavartuk a tanulásban.

Rekedten felkacagott. A vendégek némán egymásra néztek. Az asszonyok elsápadtak és lesütötték szemüket. Az idegfeszítő csendben sokan készülődni kezdtek. De Dorák ennek láttára újból megszólalt:

— Senki se menjen el. Vendégségbe hívtam magukat, vendégségben maradjanak. Az a bestia többé nem a lányom. Meghalt a részemre. Megüljük a halotti torát. Különben is lányságsíratót akarunk tartani. Ennél igazibb lányságsírató még nem volt, mióta világ a világ!

Dorák Máté állta a szavát. Nem engedett el senkit. Csak éppen Gázó István nem volt ott. Ugy látszik még akkor ódalagott el mindjárt, ahogy az apát lánya nyomára vezette. Talán attól tartott, hogy a megbecstelenített apa és a megcsufolt vőlegény, talán a rajtakapott béres is közösen majd rajta töltik ki dühüket.

A gazda tálatlatta a vacsorát és valósággal öntötte a bort vendégeibe. A félrészség aztán felolvasztotta azt a jeget, mely a kedélyeken feküdt. Ugy gondolták, ha kedve van mulatni az öreg Doráknak, nekik aztán annál inkább van. Hiszen nem az ő lányukat kapták rajta az istállóban a béressel. Lassankint újra megereedt a beszéd. Egyesek már élceltek is. Némelyek énekeltek. Dorák maga is nagyokat ivott és gyakran mondogatta a fanyarul ülő és a bort csak immel-ámmal kóstolgató tanitónak:

— Sebaj, Imrus, no! Embereld meg magad! Ez már így esett, no! En fiamnak fogadtalak és ezen nem változtat ez az ármányos história se! Fiam maradsz és a tied minden vagyonom. Azt a lányt veheted feleségül, akit akarsz és a feleséged az én édes lányom lesz.

A hangulat kezdett nekimelegedni. Már-már elfelejtették, hogy tulajdonképpen miért jöttek össze és hogy miért maradtak együtt, mikor már széjjel akartak menni. Ki tudja, meddig és hogyan folyt volna tovább a mulatság, ha egyszerre föl nem rántják az ajtót és

egy ijedtképű szolgáló be nem visítja:

— Ég a Gázó uramék háza!

VII. FEJEZET

A tüzet szerencsére hamarosan eloltották. A háztetőt vastagon felküdte meg a hó és ezért a lányok nem tudtak gyorsan tovább harapózni. Dorák uram odacsődült vendégei meg a többi községbeliek aztán szétszéledtek és hazatértek.

Még azon éjjel a Miska béres jelentkezett a csendőrségen. A tanítókisasszonnyal való kalandjából paraszti gavallériából csak annyit mondott el, amennyit szükségesnek tartott ahhoz, hogy a csendőrök a folytatást megérthessék.

A kisasszonyt elvittem az ágyomhoz, — mondta azután, — én meg visszasettenkedtem a Dorák-portára. Leselkedtem, hogy mi történik ott. Hát mikor megbizonyosodtam róla, hogy gazduram a vendégeivel ott van a hombárban, belopóztam a házba, egyenesen a kisasszony szobájába. Ott egy nagy utikosárba, mely a szoba sarkában állott, összeszedtem a kisasszony ruháit meg cipőit. Nem válogattam, mindent fölnyaláboltam, ami a kezem ügyébe esett, csak arra ügyeltem, hogy a szekrényből a bundát és a kalapot is elvigyem, mert a kisasszony mondta, hogy még az éjjel elutazik. És a fiókban megtaláltam a dobozt is, melyről a kisasszony szökött és amelyben ékszer és pénz volt. Mikor készen voltam, kikukkantottam az ajtórésen, nincs-e kint valaki, aztán a kosárral észrevétlenül kisurrantam a házból. A tanítókisasszony az ágyomnál átöltözött, aztán mindent rendesen bepakolt az utikosárba. Elkészönt az ágyomtól, azt mondta neki, hogy „Isten áldja, Ágnes néni” és elindult a vasut felé. Én cipeltem utána a kosarat. Eppen jókor értünk ki, mert a vonat akkurát, hogy bejött. A kisasszony megváltotta a jegyet, kezét nyújtott, beült a kupéba, ahová feladtam a kosarat és a vonat már füttyült és szusz-mogva megindult.

A csendőrőrmester közbeszólt: — És most eljöttél, hogy feladd magadat? Ez nem lopás. Hisz a kisasszony a sajátjáért küldött haza.

— Nem is azért gyöttem, instátom, hanem azért, hogy én gyujtottam fel a Gázó István gazd-uram házát. (Folytatjuk.)

„Orest” erotikus elbeszélései:

ÖNAGYSÁGA HARAP!

— Eredeti kézirat. —

I.

Az este sötétén átölelte a nyaraló lugását. Egy elegáns, simaarcu husz-esztendő ifju és egy tizenhétéves, dundi, okos szemű, szép leány tartózkodott benne, ami azonban nem volt olyan aggasztó, mert a lugas elég nyilvános hely volt arra, hogy egy jól nevelt leány egy jól nevelt ifjuval benne tartózkodjék, amíg a papa és a mama a villában délutáni álmát aludta. S a lugas elég rejtett hely volt arra, hogy a jól nevelt leány a jólnevelt ifjuval gyakori, parfümös, fiatal csókokat válthatott, amíg a papa és a mama a villában aludta délutáni álmát. Én itt nem jegyzem fel külön a csókokat, a csókokat tesék hozzá gondolni, ki-ki tetszése szerint. Mert azt sohase tudhatja az író, hogy az olvasónak mikor kevés és mikor sok a csók.

Az ifju karjaiban tartotta a leány friss, sarjadt testét és ujjai a keblekbe mélyedtek.

— Mindössze négy öt esztendő-ről van szó, olyan időről, ami a te korodban semmi. Ilyenkor még repülnek a napok, a hetek, a hónapok, mint a madarak. Utóbb majd ólom-lábakon cammognak, mint a koldusok. Meglátod, az a négy-öt esztendő úgy elmúlik, mint egy rossz álom.

A leány belefészkelte magát a fiu ölébe. Kerek combjai rányomódtak a fekete csikos nadrágra.

— Négy öt esztendő! Te ugy be-bezelsz, mintha örökké akarnál élni. Négy-öt esztendő egy leány életében egy korszak. Ha teneked egy leány azt mondja, hogy örökké fog szeretni, az jelenthet egy évet!

A fiu belenézett a leányszemek titkos, kéjes mélységeibe.

— Tehát te nem fogsz négy-öt évig szeretni?

— Hogy mersz ilyen gyalázatosat kérdezni? Mondtam már, hogy örökké foglak szeretni.

— Szóval legfeljebb egy évig! Hm! Tehát vége közöttünk mindennek?

— Csacsi! Mért volna vége? Sőt ellenkezőleg, éppenséggel nincs vége. De az természetes, hogy a sorsomat nem köthetem hozzád.

— Mit akarsz tenni?

— Én? Istenem, semmit. Semmit a világon. Mindössze férjhez fogok menni.

— Kihez? — ordította magából kikelve az ifju és ellökte testéről a leányt, aki azonban újra hozzábujtatta meleg, dus izomzatát.

— Ne olyan hangosan. Nem kell minden csekélységért kiabálni. Valakihez megyek feleségül. Honnan tudjam én, hogy kihez? Ahhoz fogok menni, aki elvesz, föltéve, hogy nagyon gazdag ember. Ez az egyetlen feltételem, hogy nagyon gazdag ember legyen, mert ha már nem szeretem, hát legyen legalább nagy vagyona, hogy minden szeszélyemet kielégíthessem.

Az ifju haragosan tekintett a lány vastag, fehér, kékeres combjaira.

— Tehát nem szereted és mégis hozzá fogsz menni?

— Hogy szerethetem, amikor téged szereltek? És miért ne mennék hozzá, amikor te nem vehetsz el?

— Én meg fogom ölteni azt az embert, akárki legyen.

A leány ugy kacagott, mintha száz ezüst harangot ütöttek volna össze.

— Ugyan ne viccelj. Hogy aztán nekem ne legyen se férjem, se szeretőm?

— Szeretőd? — ordította a fiu.

— Hát már szeretőd is van?

— Nincs, de lesz. Azaz van, de még nem az. Vagy mit gondolsz, ha én férjhez megyek, tebelőled mi lesz?

— Egy boldogtalan ifju.

— Dehogy. Egy boldog ember lesz belőled. Az én szeretőm leszel, igazi szeretőm leszel, nem olyan limonádés, mint most.

— Igazán? Ezt nekem megígéred?

— Legszenvedőbb becsületszavamra!

— Akkor...

A többi lihegő csókokba fult...

II.

Két évvel később. A lányból asszony lett, csodaszép, körülrajongott, dús, gazdag asszony. A budoárja izléses, tarka kis szeretkezési fészek volt, melyben a félhomály ugy uszott, mint egy pikáns leánytesten egy fiu... Szóval nem volt olyan sötét, hogy egy uriaszony ne fogadhassa ilyenkor a vendégét, de nem is volt olyan világos, hogy egy két gyors, lehet-

szertű csókot ne lehessen benne váltani. Az asszony elegáns uccai toalettben volt. Az asztalkán már ott a kalap, amelyet a fejre fog tenni. Az ifju éppen most lépett a szalonba.

— Végre, végre, te édes, egy örökévalóság, hogy nem láttalak, — lihegte az ifju.

— Ugyan, drága fiam, már leszokhattál volna ezekről a gyerekes tulajdonságokról! Hiszen tegnapelőtt voltál itt?

— Igaz, itt voltam. Vártam is két óra hosszat. Csakhogy önagysága sürgős bevásárlásokat tett a városban.

— Hát mire jó az, hogy mindig a szoknyámon lógjál? Kompromitálni akarsz? Hirbe hozni, gyanuba keverni?

— Nem szabad, csak egyszer jönni egy héten, a házmester és a lakók miatt. Nem szabad, csak tíz percig maradnom, mert a szobalány vagy az inas rosszat gondolna. Az uccán az ismerősök, a színházban a férjed és az udvarlói gyanakodnának. Ha egyedül vagyunk, nem engeded, hogy megöleljelek, mert özsze-gyűrődik a ruhád, nem engeded, hogy megcsókoljalak, mert cserepes lesz az ajkad. Egyszer vetemedtem arra, hogy megharaptam a karodat. Három hétig magad elé sem bocsátottál.

— Igen, mert az ilyen ostobaságot meg kell büntetni. Mit gondolsz, megharapni a karomat? Egy hétig betegséget kellett szimulálnom s nem mehettem sehová. Az okos ember nem harap. A kutya harap.

— De hiszen te is harapsz akárhányszor. Már véresre is haraptál.

— Az más, téged lehet harapni, mert senki se kérheti számon tőled. Te nem hozol nekem áldozatokat, mint én neked. Legfeljebb, hogy mindenki irigyel.

— Napokig, hetekig, nappal és éjjel sorvadni és elepedni a vágytól, ez neked semmi. Csak látni szeretnélek, akár messziről is, de nem jöhetek a közeledbe, még az uccádban se szabad boljonganom, mert nem akarlak kompromitálni. Tüzes vánkosokon alszom éjjelente és vasszőgeken sétálok aszfalt helyett.

— De édes...

— Most ne édesezzél. Nem vagyok édes, keserű vagyok. Az egész valómat keserűség önti el. Egy éjjeli bakternek nem kell annyit vigyázni, mint nekem. Éppen akkor vagy legtávolabb tőlem, amikor leginkább a közelemben kívánlak. És féltékeny vagyok az uradra. Neki van meg az

a joga, ami engem illetve meg, hogy egy golyót röptek bele, mert téged bir. Én nem tehetem meg vele, de ő esetleg megteheti velem. Tudod mit, csináljuk vissza az egészet. Elvász az uradtól és hozzáj jössz. Mégis más lesz, min-

dig velem volnál. Ölelnék, csókolnák, nem lennél egyedül hoszszu éjszakákon. Nem sorvadnék el tested után. És ha már mindenáron vigyázni kell, hát... inkább vigyázzon más.

Az igazgató ur

— Eredeti fordítás Pék Dezsőtől. —

A kényelmes irodában egyhangosan kattogott az írógép. Annie, a fess írodakisasszony ott ült a gép előtt, hosszukás, finom ujjai hihetetlen gyorsasággal siklottak végig a betükön és a gépben levő hófehér papírlap csakhamar tele lett szántva fekete sorokkal.

A gép előtt ült, maga alá huzva karcsu bokáju, formás lábait, melyeken térden felül csuszott rövid szoknyája.

Egészen elmerült munkájában, néha-néha idegesen fészkelődött a helyén, a szoknya kissé feljebb csuszott, eddig összeszorított térdei szétváltak, úgy hogy egészen közékük lehetett látni.

Alfréd, a titkár, egy elegáns fiatalember izgatottan hajolt egy ujság felé a szemben levő íróasztalnál elbujva mögéje és onnan nézve észrevétlenül a lányra.

A lányra, mélyen kivágott bluzára, melynek kivágásából hófehér, eleven, üde, fiatal, meztelen hus világított elő, földetlen térdeire és a két térd között a szoknya alól elővilágító meztelen combokra.

Egészen megrészegeedett és olyan zavarosnak érezte a fejét, gondolatait, szemei möhön tapadtak a lányra. A harisnyakötőkön túl meztelen volt a combja, egészen föl a combok bevágásáig, mert a lányon úgy látszik a nagy nyári meleg miatt nem volt nadrág, csak egy parányi kis ingnadrág.

Elvörösödött és szemeiben kéjes vágy csillant föl. Részben, mert így látta ezt a lányt, részben meg, mert már régen vágyott rá. Így volt nap-nap után vele egyedül egy szobában, titokban figyelte, legeltette rajta szemeit és már annyira megkivánta, hogy sokszor alig bírta magát türtöztetni.

Megremegett, ha úgy, munkaközben, véletlenül összeért a kezük, valami borzongó jólesést ér-

zett, ha föladta a lányra kabátját és közben észrevétlenül megcsókolta illatos, csillogó haját.

Ezek az emlékek most mind egyesült vad erővel lepték meg, oly rohammal, oly követelődzőleg, hogy hirtelen felállt az íróasztal mellől és odalépett a lányhoz.

Akadozva elpirultan dadogott egy pár szót:

— Nos, halad, halad...?

A lány fölé hajolt, mintha nézné az írást, közben egészen oda-simult hozzá lábaival, blúza alatt így fölülről lenézve megpillantotta fejlett, erős mellét, kéjesen rángatózó orrcimpákkal szívta magába a keblekből kiáradó buja illatot.

Tudott mindig és mindenkor uralkodni magán, de most, most nem bírta tovább. Állandóan szemelőtt lebegett a lány selyemharisnyás lába, mesztelen, hófehér combjai, a kilátszó ingnadrág... a szögletben egy kis dohányzóasztal mellől szinte feléje kiabált az a pamlag... nem sokat törő-

dött ugyan a nőekkel, de ezt, ezt az egyet megkivánta, felforrt, fejébe szállt a vére...

Elvesztette önuralmát, fölegyesedett, azután hirtelen átkarolta a lányt, ujjongó dühös vadsággal magához emelte... egy-két lépés, a lány sikoltva feküdt a pamlagon.

Alfréd föléje térdelt és kezével befogta a száját. Már szinte nem is volt magánál. Az örök zsákmányt, a fehér testet látta csak benne, a Nőt.

A lány kétségbeesetten vergődött és kinzó, irtózatosszégyenkezés lepte meg, amikor a férfi föltúrta ruháját és vadul kéjelgett meztelenségén.

— Nem tehetek róla... egy fél-éve reszketek magáért... nem mertem... de most, hogy láttam meztelenségét... Annie... add ide a szádat..., a testedet... végre...

Hirtelen éles csengőberregés vágott a csendbe.

Alfréd meghökkenve engedte el a lányt, ez összekuszált hajjal, pihegő, ziláló keblekkel, kissé tártorogva állt föl és hozta rendbe ruházatát, közben ijedten sullogta:

— Az igazgató ur...

Alfréd végigsimitott haján, meg-rántotta félrecsuszott nyakkendőjét, begombolta kabátját.

A csengő türelmetlenül, hosszasan berregett másodszor.

Annie szent félelemmel ült vissza a gép mellé, mintha semmi sem történt volna és finom, remegő ujjai megsokszorozott gyorsasággal szaladtak végig a betükön.

Alfréd hirtelen elindult és gyors léptekkel sietett ki a folyosó végére s meggörnyedve, félve kopogtatott be egy ajtón, mely fölött ott csillogott a mindenható tábla: „Igazgató”.

24 éves, intelligens

gazdag, két év óta elvált asszony vagyok. Négy hétig éltem az urammal. Szeretem a függetlenséget és a szabadságot, de nagy vagyonom miatt örökre van szükségem. Férjhez mennék egy szegény, de feltétlenül intelligens, erős, egészséges, jónevű fiatalemberhez azon esetben, ha közjegyzőileg szerződésben adja szabad akaratát arra, hogy a gyerek megkeresztelése után két héten belül, 500.000 lei lefizetett végkielégítés után tőlem el fog válni! Fényképpel és teljes tárgyilagossággal megírt leveleket, válasz-bélyeg csatolása mellett „Örök Éva” jelige alatt e lap kiadó-hivatalának kérek küldeni.

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok, puderek és mindennemű kosmetikai cikkek a legnagyobb választékban, olcsó, versenyképes áron kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:
Reismann Sándor

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számaint gyűjti és évvégén bekötte, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhivatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 leiel drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni.

Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkötésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök disze marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitűnő novellát és számtalan más tudományos sexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000. — lei

Lapunk múlt évi teljes sorozata

káronba kötve ára 560. — lei.

Sánta István

uri és női cipész

Gyárvaros, Bárany-ucca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.

40
Javításokat soron kívül elintézik

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőcsőbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

A „Káviár” nyomdája TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Majthényi Károly

Zeledon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Zeledon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házitelefón és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAD

ENERGIA
TIMISOARA

REKLAM FEMCIMKEK
REKLAME METALL-SCHILDER

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

Vizumokat és más meg- bizásokat PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

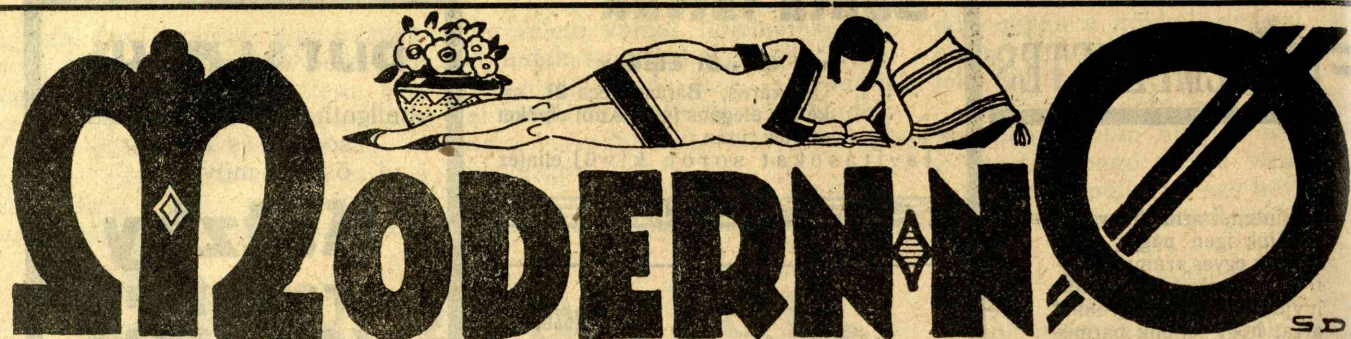
Fratii Györfly Testvérek

Műbútorasztalosok

Timisoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész bútorok : háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe
rendezések készítése szolid árak
mellett.

36

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

**SZERKEZTI:
DR. BENEDEK MARGIT**

Röviden már jelentettük, hogy a fenti cím alatt folyóirat indul meg, mely teljes új iránnyal, új formákban lép a nagyközönség elé. Ez a lap

**a művelt kulturnő lapja,
az emancipált,
független,
modern és
szabadon gondolkodó nők lapja lesz!**

Az egyetlen ily irányú magyar nyelven megjelenő ujság!!!

Iránya :

A modern nő társadalmi elhelyezkedése és a modern női testkultúra.
A testkultúrának minél szélesebb rétegben való népszerűsítése és a mai
— — — — — nőnek modern társadalmi nevelése. — — — — —

Utbaigazításul szolgál sok oly kérdésre, mely a kulturnő körül mozog és
megvilágít számtalan oly esetet, mely társadalmi életünkben állandóan
— — — — — napirenden forog. — — — — —

Munkatársai :

Orvosok, tanárok, orvosnők és gyógypedagógusok.

Első száma november hó végén jelenik meg !